



ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΗ΄
Μνήμη τοῦ ἁγίου πατρὸς ἡμῶν
ΑΡΚΑΔΙΟΥ
ἐπισκόπου Ἀρσινόης

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους δ΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια

Ἦχος α΄ Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς.

Αρκάδιε γόνε θαυμαστέ, τῆς Μελάνδρας ἦνθησας, ἐν Ἀρσινόῃ ὡς εὖοσμον, Χριστοῦ κιννάμωμον, καὶ τὴν σὴν ἀγέλην, ταῖς ὁδοῖς ἀγάπης σου, καὶ μύροις τῆς σεπτῆς ποιμασίας σου, θεωφορούμενε, ἱεράρχα πάτερ ἡδυνας, εὐωδίας, Χριστοῦ ὁ ἀνάπλεως.

Αρκάδιε σκεῦος ἐκλογῆς, τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ὁ θεαυγῆς θεοτίμητος, ἀσκητικώτατος, καὶ σοφὸς ἐπόπτης, Ἀρσινόης ἔλαμψας, ἀκτῖσι τῶν ἀόκνων καμάτων σου, χρηστοηθείας σου, συμπαθείας ἀντιλήψεως, καὶ ἀγάπης, πρὸς πάντας τοὺς ἔγγιστα.

Αρκάδιε μάκαρ προσευχῆς, ἀσιτίας νήψεως, καὶ προσφορᾶς εὐπρεπέστατον, κατοικητήριον τοῦ Θεοσεβίου, τοῦ σεπτοῦ ἀτάδελφε, καὶ πόνων θεαρέστων ὁμόζηλε· τὴν ποιμασίαν σου, κατεκόσμησας χρηστότητι, εὐποιᾶ, καὶ διδασκαλίᾳ σου.

Αρκάδιε πάτερ χαλεπᾶς, νόσους ἐθεράπευσας, καὶ ὀχλουμένους σὴ χάριτι, ταχὺ ἐκάθηρας, πάντων ἐκ πνευμάτων, ἀκαθάρτων ἅγιε, ὡς θεῖος ἰατὴρ τῆς ἀγέλης σου, καὶ τοῦ ἀλάστορος, ἐλατὴρ σεβασμιώτατε, Ἀρσινόης, ἐπόπτα καὶ πρόεδρε.

Δόξα... Ἦχος β΄

Τὸν λόγιον καὶ σοφὸν Ἀρσινόης ποιμενάρχην, τὸν ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ ποιμάναντα, τὴν ἔλλογον αὐτοῦ ἀγέλην, Ἀρκάδιον ὡς ἱερομύστην τιμήσωμεν ἐνθεώτατον· οὗτος γὰρ τὴν πίστιν ἀμώμητον τηρήσας, καὶ τοὺς ἄρνας τῆς ποιμνης αὐτοῦ καλῶς φυλάξας, ἀπῆλθε Χριστῷ συνευφραίνεσθαι ἐν δόμοις οὐρανίσι· καὶ νῦν παρρησίαν ὡς ἔχων πρὸς Αὐτὸν μεγίστην, ἀδιαλείπτως πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν τιμώντων αὐτοῦ τὸ μνημόσυνον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπη σου.

Εἰς τὸν Στίχον

Στιχηρὰ Προσόμοια

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Χαίροις τῆς ἀρετῆς, καὶ τῆς σοφίας φάρε, ἱεροφάντα σῶφρον, τῆς Ἀρσινόης πλήρης, ὧν χάριτος Ἀρκάδιε.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ.

Χαῖρε ἀρχιερεῦ, σοφώτατε καὶ πρᾶε, ὀσίως ὁ τὸν βίον, τελέσας καὶ κερδήσας, παράδεισον Ἀρκάδιε.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Αῖνος ἡδυτερπές, Μελάνδρας εὐωδία, τῶν θεϊκῶν χαρίτων, σὴν ποιμνην Ἀρσινόης, Ἀρκάδιε καθήδυνας.

Δόξα... Τριαδικὸν

Δόξα σοι, ὁ Θεός, Τριάς ὑπεραγία, ἀρχιερέως δόξα, ὀσίου Ἀρκαδίου, σὸν κράτος μεγαλύναντος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Σκέπε διηνεκῶς, καὶ ῥύου δυσθυμίας, σοὺς δούλους Ἐλεοῦσα, ὡς μήτηρ γλυκυτάτη, Θεοῦ παντελεήμονος.

Ἀπολυτίκιον

Ποίημα Ἀρσινόης Γεωργίου

Ἦχος δ' Ταχὺ προκατάλαβε.

Ποιμὴν ἱερώτατος, τῆς Ἀρσινόης ὀφθεις, τὴν Κύπρον ἐφαιδρυνας, τῶν ἀρετῶν τῷ φωτί, παμμάκαρ Ἀρκάδιε· ὅθεν παρὰ Κυρίου, δοξασθεὶς ἐπαξίως, σύσκηνος ἀνεδείχθης, τῶν ἀγίων ἀπάντων, μεθ' ὧν ἀπαύστως πρέσβευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις



ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ζ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια

Ἦχος δ' Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Αρσινόης καλλώπισμα, τῆς Μελάνδρας ἐκβλάστημα, καὶ τῆς νήσου Κύπρου λαμπρὸν ἀνάστημα, ὡς ἱεράρχην γεραίρομεν, σοφὸν καὶ θεϊότατον, τὸν ποιμάναντα καλῶς, τὴν αὐτοῦ ποιμνην ἔλλογον, νῦν Ἀρκάδιον, καὶ βαθμίδας ἐν ἄκρα ταπεινώσει, ἀνελθόντα ἀγαγούσας, εἰς ἀρετῆς ὀλοκλήρωσιν.

Τὸν ποδήρη ἐκόσμησας, θείας ἱερωσύνης σου, θαυμασίων ξένων σαπφείροις ἄγιε, καὶ μαργαρίταις ἰάσεων, παντοίων Ἀρκάδιε, Ἀρσινόης θεαυγές, ἱεράρχα καὶ σκῆνωμα, ἀγαθότητος, ὁ τὸν βίον ἐκθύμως δαπανήσας, τὸν σὸν πρόσκαιρον ἀσκήσει, καὶ προσφορᾷ πρὸς τοὺς κάμνοντας.

Ιεράρχα πανεύφημε, Ἀρσινόης Ἀρκάδιε, τοῦ Θεοσεβίου σεπτὲ ἀυτάδελφε, ἐν Βασιλίδι τῶν πόλεων, παιδείαν τὴν θύραθεν, ὠλοκλήρωσας λαμπρῶς, καὶ ἐγένου κυάθιον, θείου Πνεύματος, χρυσοστόλιστον· ὅθεν κατ' ἀξίαν, ἀνυμνοῦμέν σου τὴν μνήμην, τὴν φωταυγῆ καὶ πανέορτον.

Θρεπτικὲ φωτεινότετε, καλοδρέπανε ὄσιε, ἀρτυματιαῖε πηγαῖε ἄκακε, καλλισπορεῦ σῶφρον ἄξιε, τῆς ἄνω λαμπρότητος, τεκτονευτικὲ σοφέ, ἱεράρχα Ἀρκάδιε, λύχνη χάριτος, τηλαυγέστατε πᾶσαν Ἀρσινόην, κατεφώτισας ἀκτίσι, ποιμαντικῆς ἐπιστήμης σου.

Πρὸς τὴν ἄνω διάπλευσιν, τὴν ὀλκάδα τὴν ἔμψυχον, τεκτονεύων μύστα Χριστοῦ Ἀρκάδιε, καὶ τὸ σωτήριο κήρυγμα, ἀρούραις τῆς ποιμνης σου, κατασπεύρων τῶν ψυχῶν, διεσκόρπισας σπέρματα, τὰ κακόδοξα, καὶ ζιζάνια πάντα νουθεσίαις, ταῖς σοφαῖς σου ἱεράρχα, πνευματοφόρε συνέκοψας.

Τὸν κρυπτόμενον ὄρεσι, καὶ σπηλαίοις Ἀρκάδιον, καὶ ὀπαῖς ἀνίκμοις τῆς γῆς τιμήσωμεν, ἐν ἀγρυπνίαις σχολάζοντα, νηστείαις ἐντεύξεσι, νυχθημέροις σιωπῇ, καὶ νηστεία κραυγάζοντες· ἱερώτατε, Ἀρσινόης ἐπόπτα μὴ ἐλλίπης, τὸν Χριστὸν καθικετεύων, ὑπὲρ τῶν πίστει ὑμνούντων σε.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Τὸν φλογμῷ τῆς ἀγάπης κατατηκόμενον, καὶ δροσιζόμενον καὶ τρεφόμενον τοῖς ἑαυτοῦ δά-

κρυσιν, άσκητήν επίσκοπον Ἀρσινόης Ἀρκάδιον τὸν ἔνθεον, άξιοχρέως οἱ πιστοὶ εὐφημήσωμεν κράζοντες· διακεκοσμημένε προσευχαῖς καὶ νηστείαις ἱεράρχα, ὁ τετρωμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἔρωτος, καὶ ἀπηλλαγμένος πάσης προσύλου σχέσεως καὶ ἐπιθυμίας, ἰσαγγέλως ἡμᾶς άξιώσον πολιτεύεσθαι, τοὺς ἑορτάζοντας πόθῳ τὴν άγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον**

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ άνυμνήσει σου τὸν άλόχευτον τόκον; Ὁ γάρ άχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προῆλθεν, άφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γένόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, άσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνή Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. δ' 10 - 19)

Ακουε, υἱέ, καὶ δέξαι ἐμοὺς λόγους, καὶ πληθυνθήσεται ἔτη ζωῆς σου, ἵνα σοι γένωνται πολλαὶ ὁδοὶ βίου· ὁδοὺς γάρ σοφίας διδάσκω σε, ἐμβιβάζω δέ σε τροχιαῖς ὀρθαῖς. Ἐὰν γὰρ πορεύῃ, οὐ συγκλεισθήσεταιί σου τὰ διαβήματα, ἐὰν δὲ τρέχῃς, οὐ κοπιάσεις. Ἐπιλαβοῦ ἐμῆς παιδείας, μὴ άφῆς, ἀλλὰ φύλαξον αὐτὴν σεαυτῷ εἰς ζωήν σου. Ὅδοὺς άσεβῶν μὴ ἐπέλθῃς, μηδὲ ζηλώσης ὁδοὺς παρανόμων· ἐν ᾧ ἂν τόπῳ στρατοπεδεύσωσι, μὴ ἐπέλθῃς ἐκεῖ, ἔκκλινον δὲ ἀπ' αὐτῶν καὶ παράλλαξον. Οὐ γὰρ μὴ ὑπνώσωσιν, ἐὰν μὴ κακοποιήσωσιν, άφήρηται ὁ ὕπνος αὐτῶν καὶ οὐ κοιμῶνται οἶδε γὰρ σιτοῦνται σῖτα άσεβείας, οἶνῳ δὲ παρανόμῳ μεθύσκονται. Αἱ δὲ ὁδοὶ τῶν δικαίων ὁμοίως φωτὶ λάμπουσι, προπορεύονται καὶ φωτίζουσιν, ἕως κατορθώση ἡ ἡμέρα· αἱ δὲ ὁδοὶ τῶν άσεβῶν σκοτειναί, οὐκ οἶδασι πῶς προσκόπτουσιν.

Σοφίας Σειράχ τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ζ' 1-14)

Τέκνον, ἀντὶ φίλου μὴ γίνου ἐχθρός· ὄνομα γάρ πονηρὸν αἰσχύνῃ καὶ ὄνειδος κληρονομήσει οὕτως ὁ άμαρτωλὸς ὁ δίγλωσσος. Μὴ ἐπάρῃς σεαυτὸν ἐν βουλῇ ψυχῆς σου, ἵνα μὴ διαρπαγῇ ὡς ταῦρος ἡ ψυχὴ σου. Τὰ φύλλα σου καταφάγεσαι

καὶ τοὺς καρπούς σου ἀπωλέσεις καὶ ἀφήσεις σεαυτὸν ὡς ξύλον ξηρόν. Ψυχὴ πονηρὰ ἀπολεῖ τὸν κτησάμενον αὐτὴν καὶ ἐπίχαρμα ἐχθρῶν ποιήσει αὐτόν.

Λάρυγξ γλυκὺς πληθυνεῖ φίλους αὐτοῦ, καὶ γλῶσσα εὐλαλος πληθυνεῖ εὐπροσήγορα. Οἱ εἰρηνεύοντές σοι ἔστωσαν πολλοί, οἱ δὲ σύμβουλοί σου εἶς ἀπὸ χιλίων. Εἰ κτᾶσαι φίλον, ἐν πειρασμῷ κτῆσαι αὐτόν, καὶ μὴ ταχὺ ἐμπιστεύσης αὐτῷ· ἔστι γὰρ φίλος ἐν καιρῷ αὐτοῦ καὶ οὐ μὴ παραμείνῃ ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς σου. Καὶ ἔστι φίλος μετατιθέμενος εἰς ἐχθραν καὶ μάχην ὄνειδισμού σου ἀποκαλύψει. Καὶ ἔστι φίλος κοινωνὸς τραπεζῶν καὶ οὐ μὴ παραμείνῃ ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς σου. Καὶ ἐν τοῖς ἀγαθοῖς σου ἔσται ὡς σύ, καὶ ἐπὶ τοὺς οἰκέτας σου παρρησιάσεται· ἐὰν ταπεινωθῆς, ἔσται κατὰ σοῦ, καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου σου κρυβήσεται. Ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν σου διαχωρίσθητι καὶ ἀπὸ τῶν φίλων σου πρόσεχε. Φίλος πιστὸς σκέπη κραταιά, ὁ δὲ εὐρῶν αὐτόν εὖρε θησαυρόν.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. γ' 1-9)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία, σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς άξιους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἔδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποισμένοι ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα

Ἦχος α'

Δεῦτε τῆς ἐπισκοπῆς Ἀρσινόης οἱ δῆμοι, Ἀρκάδιον τὸν θεόπνευστον πατέρα καὶ θεοπρόβλητον ἱεράρχην, ὡς θεοεἰκελον ἄνδρα τιμήσωμεν ἐν κατανύξει βοῶντες· θεαρέστως ὁ τὸν βίον άνύσας,

καὶ εἰς Θεοῦ καταντήσας δώματα πάμφωτα, διόρθωσον ἡμῶν εὐχαῖς σου τοὺς λογισμοὺς καὶ τὰς πράξεις, καὶ σῶσον ἐκ θανάτου αἰωνίζοντος τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β'

Τὴν ψῆφον τῆς ἀναρρήσεώς σου, εἰς τὸν τῆς Ἀρσινόης ἐπισκοπικὸν θρόνον, δυσχερῆ καὶ βαρεῖαν ἠγοούμενος, ἀποδιδράσκειν ἐσκέπτου, ὡς τῆς φίλης ἐρήμου, καὶ τῆς θεογνώστου ἡσυχίας μὴ ὑποφέρων τὴν διάζευξιν, Ἀρκάδιε ἀσκητῶν ὁσίων ὁμόζηλε καὶ ὁμότροπε· διὸ καὶ μετὰ τὴν χειροτονίαν σου διέλαμπας, ὡς ἡσυχίας φωστήρ καὶ νήψεως, καὶ ἱεραρχῶν ἐρημίαν φιλοῦντων παιδρότης, ὁ καὶ ἡμῖν δεικνύων ὁδὸν ἀπάγουσαν πρὸς θέωσιν, μέσῳ τῆς διὰ μόνης πρὸς τὸν Χριστὸν προσομιλήσεως.

Ἦχος γ'

Α'ρκάδιε θεοφόρε, ὡς ἄρτος ἡδὺς τὴν σὴν ποίμνην καλῶς διέθρεψας, ὡς ὕδωρ διαυγέστατον αὐτὴν διψῶσαν ἐδρόσισας, ὡς ἄλας αὐτῆς τὸν βίον ἤρτυσας, ὡς φῶς αὐτῆς ἀγνωσίας τὸν ζόφον διέλυσας, καὶ ὡς οἰκοδόμος αὐτῇ πρὸς πνευματικὴν οἰκοδομὴν ἐβοήθησας· διάθρεψον οὖν καὶ ἡμᾶς τῷ ἄρτῳ τῆς χάριτός σου, πότισον ἡμᾶς τοῖς νάμασι τῆς εὐσεβείας, ἄλισον ἡμᾶς τῆς ἀρετῆς ἄλατι, φώτισον ἡμῶν τὰς ὁδοὺς πρὸς σωφροσύνην, καὶ οἰκοδόμησον διὰ μετανοίας, τὰς πεπτωκυίας ψυχὰς τῶν ἐκθύμως τιμώντων σε.

Ἦχος δ'

Εἴχων ἐν οὐρανῷ τὸ πολίτευμα, καὶ τὸν μέγαν ἄρχιερέα Χριστὸν μιμούμενος τῇ ἀγάπῃ, ἰσαγγέλως ἐπολιτεύσω Ἀρκάδιε Ἀρσινόης ἱεροφάντορ· ἀγγέλοις οὖν νῦν συναγαλλόμενος, καὶ Χριστοῦ τὸ ἀμήχανον θεώμενος τῆς μορφῆς κάλλος, ἀδιαλείπτως Αὐτῷ πρεσβεύεις, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... **Ἦχος δ'**

Ω'ς ἑξαρχος τῆς σημερινῆς πανηγύρεως Ἀρκάδιος ὁ θεόσοφος, σὺν Νίκωνι καὶ Ἀρίστωνι, τῆς Ἀρσινόης κοσμήτορσι, Θεῷ συναγάλλεται καὶ συνευφραίνεται· σὺν αὐτοῖς ὅθεν καὶ Χριστὸν ἐκδυσωπεῖ τὸν εὐίλατον, καταπέμψαι καὶ ἡμῖν τοῖς αὐτὸν τιμῶσιν, οἰκτιρμῶν τὸ πλῆθος καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον**

Ε'κ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε· ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον

Στιχηρὰ Προσόμοια

Ἦχος πλ. α' Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ἀρχιερέων φωστήρ, μαρμαρυγαῖς ὁ ἔμφαιδρύνων τὰ σύμπαντα, ἀμέμπτου σου πολιτείας, καὶ τρόπων ποιμαντικῶν, Ἀρσινόης φάρε, τηλαυγέστατε, θεόφρον Ἀρκάδιε, εὐσεβεία περιβλεπτε, ἱερομύστα, περιβόητε θαύμασι, καὶ διάσημε, τῇ σοφίᾳ ἐπίσκοπε· πάντες οὖν ἐορτάζοντες, τὴν πάνσεπτον μνήμην σου, ἐγκωμιάζομεν πόνους, πρὸς ἀρετῆς ὀλοκλήρωσιν, τοὺς σοὺς καὶ ἀγῶνας, πρὸς ἀμνῶν σου σωτηρίαν, ἐλλόγων ὅσιε.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Χαίροις τῆς Ἄννης καὶ Μιχαήλ, τῶν φιλοχρίστων σου γονέων ἐκβλάστημα, καὶ θείου Θεοσεβίου, πανευλαβῆς ἀδελφέ, τῆς Μελάνδρας Κύπρου, μέγα καύχημα, θεόφρον Ἀρκάδιε, Ἀρσινόης ἐπίσκοπε, θαυμάτων φρέαρ, καὶ κρουνὲ ἀκεσώδυνε, ὀσιότητος, καὶ σεμνότητος σκῆνωμα· πάτερ πανιερώτατε, φανὲ ταπεινώσεως, θεοσοφίας ἀκρότης, καὶ ἀρετῆς ἐνδιαίτημα, Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν παρέχειν, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Χαίροις ὁ διαλάμπας παιδρῶς, ὡς ὀρθρινὸς ἄσστηρ ἀγάπης τῆς κρείττονος, Ἀρκάδιε καὶ παμφώτοις, ποιμαντικαῖς σου αὐγαῖς, ὁ φωτίσας ποίμνην, σοῦ τὴν ἔλλογον, καὶ Κύπρον ἐνάλιον, τὴν φιλόχριστον ἄπασαν, σημειοφόρε, Ἀρσινόης διδάσκαλε, φύλαξ πρόεδρε, ἀρχιμύστα καὶ ἔφορε· ὅθεν τὴν θεῖαν μνήμην σου, τιμῶντες γηθόμενοι, σὲ καταστέφομεν πόθῳ, παιδρῶν ἀσμάτων τοῖς ἄνθεσι, καὶ σπεύδομεν πίστει, ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβεύαις, θεοπειθέσι σου.

Δόξα... **Ἦχος πλ. δ'**

Τιθεὶς ὡς λύχνος ἐπὶ τὴν λυχνίαν τῆς ἐπισκοπῆς Ἀρσινόης, πάντας ἐφώτισας ἀστραπαῖς νοθεσιῶν σου Ἀρκάδιε πάνσοφε· διαλύσας οὖν ἀγνω-

σίας τὴν σκοτομήνην, καὶ τὴν ζόφωσιν τῶν αἰρέσεων ἀγαῖς τῶν λόγων σου, πάντα εἴλκυσας πρὸς Φῶς τὸ ἀνέσπερον, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον τὰς τρίβους τῶν τιμώντων τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Ἀπολυτίκιον

Ποίημα Ἀρσινόης Γεωργίου

Ἦχος δ' Ταχὺ προκατάλαβε.

Ποιμὴν ἱερώτατος, τῆς Ἀρσινόης ὀφθείς, τὴν Κύπρον ἐφαίδρυνας, τῶν ἀρετῶν τῷ φωτί, παμμάκαρ Ἀρκάδιε· ὅθεν παρὰ Κυρίου, δοξασθεὶς ἐπαξίως, σύσκηνος ἀνεδείχθης, τῶν ἁγίων ἀπάντων, μεθ' ὧν ἀπαύστως πρέσβευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἔτερον

Ἦχος πλ. α' Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν δημόκλητον πάντες καὶ θεοπρόβλητον, τῆς Ἀρσινόης ποιμένα, καὶ ἀσκητὴν θεαυγῆ, ὡς χαρίτων θείου Πνεύματος κυάθιον, στέψωμεν ἄνθεσι ψαλμῶν, μελιρρύτων καὶ τερπνῶν, Ἀρκάδιον τὸν θεόπουν· ἐξιλεοῦται γὰρ Κτίστην, ἡμῖν αὐτὸν τοῖς μακαρίζουσι.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος· Χαῖρε τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς σέ· Χαῖρε ἀχείμαστε λιμὴν, καὶ ἀπειρόγαμε· ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκί, τὸν ποιητὴν σου καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπης, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων, καὶ προσκυνούντων τὸν Τόκον σου.

Καὶ Ἀπόλυσις



ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ἦχος α' Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Αρκάδιε σεπτέ, Ἀρσινόης ἐπόπτα, ἰάσεων πηγῆ, τῶν δαιμόνων ὀλέτα, Θεῶ εὐηρέστησας, καὶ πιστοὺς κατηγλαΐσας, τῇ ἐνθέῳ σου, ποιμαντικῇ ἐπιστήμῃ, σωφροσύνῃ σου, δικαιοσύνῃ ἀγάπῃ, καὶ τρόπων σεμνότητι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Επίσταξον ἡμῖν, τοῦ ἐλέους ρανίδας, Υἱοῦ μονογενοῦς, καὶ πανσέπτου σου Μῆτερ, καὶ ρεῖθρα ἀστείρευτα, οἰκτιρμῶν Μητροπάρθενε, τοῦ δροσίζοντος, ἡμῶν ἀχμώσας καρδίας, καὶ ἀρδεύοντος, αὐτὰς ξηρὰς καὶ ἀνίκμους, ῥοαῖς προστασίας σου.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ἦχος δ' Ταχὺ προκατάλαβε.

Εργάτα ἀκάματε, τοῦ ἀμπελῶνος Χριστοῦ, Ἀρκάδιε πάνσοφε, ἱεραρχῶν καλλονή, ταμεῖον ἰάσεων, πάντων τῶν ἀσθενούντων, οἰκονόμη χαρίτων, καὶ θείων μυστηρίων, Ἀρσινόης τὴν ποίμνην, κατηύθυνας πρὸς πόλου νομάς, τὰς ὑπὲρ ἔννοϊαν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Πανύμνητε Δέσποινα, ἡ βοηθοῦσα πιστοῖς, αἰετοῖς προσφεύγουσι, τῇ σῇ θερμῇ ἀρωγῇ, καὶ ῥύουσα θλίψεων, πάντα τοὺς ἐν κινδύνοις, καὶ στενώσεισι βίου, σπεύδοντας σῇ ἐτοιμῇ, ἀρωγῇ Θεοτόκε, μὴ παύση ἐλεοῦσα ἡμᾶς, σὲ μεγαλύνοντας.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα

Ἦχος γ' Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου.

Σεπτὸν Ἀρκάδιον τὸν ἀρχιποίμενα, τὸν ἐνθεώτατον καὶ ἀπλανέστατον, χειραγωγὸν πρὸς οὐρανοῦ σκηνώσεις τῆς Ἀρσινόης, ἄρνας κατευθύναντος εὐλαβῶς ἀνυμνήσωμεν, νοῦν ὡς καθάρωτατον θεωρία καὶ πράξις, σαφῶς κεκοσμημένον βοῶντες· Χαῖρε Πατέρων κοσμιότης.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὴν σκοτισθεῖσάν μου ψυχὴν καταύγασον, φωτὶ τῆς χάριτος τοῦ θεοῦ Τόκου σου, ἀγνή Παρθένη Μαριάμ, ἐλπίς τῶν ἀπηλπισμένων, καὶ

ἀχλὺν ἀπέλασον τῶν ἀπειρῶν πταισμάτων μου, ὅπως εὖρω ἔλεος ἐν τῇ ᾠρᾷ τῆς Κρίσεως, καὶ πόθῳ ἀσιγήτως βοῶ σοι Χαῖρε ἢ Κεχαριτωμένη.

Τὸ Α' Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ δ' Ἦχου

Προκείμενον, Ἦχος δ'

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην, καὶ οἱ ὄσιοί σου ἀγαλλιάσονται.

Πᾶσα πνοή

Τὸ Εὐαγγέλιον

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην

(Κεφ. ι' 1-9)

(Ζήτηι ἐν τῷ Ὁρθρῳ τῆς ΙΓ' Νοεμβρίου)

Ἐἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τοὺς ἐληλυθότας πρὸς αὐτὸν Ἰουδαίους· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας...

Ὁ Ν' Ψαλμὸς

Δόξα... Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου...

Καὶ νῦν... Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός...

Τὸ Ἰδιόμελον

Ἦχος πλ. β'

Ὅτι ὑπὲρ ἀλόγητον εὐωδιάσας ἀρετῶν σου μύρω Ἀρκάδιε, τὴν τῆς Ἀρσινόης ἔλλογον ἀγέλην ἱεράρχα θεοπρόβλητε, μυράλειπτρον εὐσεβείας καὶ χρηστότητος· χάριν εἴληψας οὐρανόθεν Χριστῷ πρεσβεύειν, διασκεδάσαι ἡμῶν δυσωδίαν τῆς χαμαιζηλίας, τῶν ἐκτελούντων ἐν πίστει τὴν αἰσέβαστον μνήμην σου.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἱεράρχου, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς·

Ἀρκάδιον ὄσιον, Ἀρσινόης τιμῶ πατέρα. Χ.

Ῥδὴ α'

Ἦχος δ' Ἀνοιξῶ τὸ στόμα μου.

Ἀρκάδιον ὄσιον, ἀρχιερέα τιμήσωμεν, Μελάνδρας τὸ βλάστημα, καὶ Ἐκκλησίας Χριστοῦ, τὸ κιννάμωμον, τὸ ἥδιστον βοῶντες· λειμῶν ἀγαθότητος, χαῖρε πανεύουσε.

Ροαῖς καταρδεύσαντα, αὐτοῦ δακρῦων καὶ ρέυμασιν, ἰδρώτων ἀσκήσεως, τῆς Ἀρσινόης σεπτὴν, χθόνα μέλψωμεν, Ἀρκάδιον τὸν θεῖον, καθάπερ ἀείρουτον, χεῖμαρρον νήψεως.

Κανὼν ὀσιότητος, καὶ ἀρετῆς ὡς εὐθύτατος, καὶ γνώμων συνέσεως, καὶ προστασίας πιστῶν, ὡς ἀλάνθαστος, Ἀρκάδιε σῆς ποιμένης, ἐλλόγου σου πέφηνας, θεῖον ἀρχέτυπον.

Θεοτοκίον

Ἀπείρανδρε Δέσποινα, Θεογεννήτορ πανάμωμε, προνοίας ἐνθέου σου, καὶ ταχινῆς ἀρωγῆς, ἀμαρύγμασι, τὰ μύχια καρδίας, σῶν δούλων καταύγασον, μακαριζόντων σε.

Ῥδὴ γ'

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Δυναμίει Ἀρκάδιε τῇ θεῖα, διέρρηξας ἅπαντα δεσμὸν, μετὰ τῆς ματαιότητος, καὶ ἔτεινας τὸ πνεῦμά σου, πρὸς τὰ ἐν πόλῳ ἄρρευσα, ἐκ τῶν ἐτῶν σῆς νεότητος.

Ἰσχὺν διανῦσαι τρίβον βίου, ἀμέμπτως Ἀρκάδιε λαβῶν, θεόθεν ἀπενέκρωσας, σαρκός σου τὰ σκιρτήματα, καὶ τὸν σὸν νοῦν ἐζώωσας, ἱερομύστα θειότατε.

Ὁ γόνος τοῦ Μιχαὴλ καὶ Ἄννης, Ἀρκάδιε μάκαρ τῶν πιστῶν, καὶ εὐλαβῶν τὸ θέλημα, τοῦ πανουργοῦ ἐποίησας, Θεοῦ τοῦ πανοικτίρμονος, Αὐτοῦ θεράπων ὡς ἄριστος.

Θεοτοκίον

Ναὲ τοῦ Θεοῦ ἡγιασμένε, καὶ θρόνε χρυσότευκτε Αὐτοῦ, ἀγνή Θεογεννήτρια, εὐλογημένη Δέσποινα, ναοὺς ἡμᾶς ἀνάδειξον, τοὺς σὲ τιμῶντας χρηστότητος.

Κάθισμα

Ἦχος γ' Θείας πίστεως.

Εὐθαλέστατον Μελάνδρας δένδρον, καὶ κατὰσκομε τῆς ἐν τῇ Κύπρῳ, Ἀρσινόης φοῖνιξ μάκαρ Ἀρκάδιε, ὁ ἀγχινοῖα καὶ τρόπων χρηστότητι, εὐφράνας Κύπρου πιστῶν τὰ συστήματα, θεοτίμητε νῦν ἄσμασιν εὐφημοῦντά σε, καὶ μνήμην σου τελοῦντα τὴν πανέορτον.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Περισκεπούσα μὴ διαλείπης, προστατεύουσα Περιφρουροῦσα, ἀκλινῶς καὶ ἐποπτεύουσα ἅπαντας, τοὺς καθ' ἐκάστην τῇ θεῖα σου χάριτι,

Θεογεννήτορ πανάμωμε σπεύδοντας, καὶ μελί-
σμασιν εὐτάκτοις σε μακαρίζοντας, φιλάνθρωπε
καὶ πάνσεμνε Παντάνασσα.

ᾠδὴ δ'

Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ομηγύρεως ποιμένων, Ἀρσινόης ἀγλαΐσμα, εὐ-
κλεῶν πατέρων, εὖχος καὶ ἀνδρῶν σεμνολό-
γημα, θεοεικέλων Ἀρκάδιε πανθαύμαστε, διεκό-
σησας, τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Κτίσαντος.

Σωφροσύνης ἐκμαγεῖον, θεοφόρε αὐτάδελφε,
τοῦ Θεοσεβίου, ἀσκητοῦ ποιμένος θεόφρονος,
ἐν τοῖς σπηλαίοις κατέφευγες Ἀρκάδιε, τῷ Παν-
τάνακτι, μόνον Κυρίῳ προσεύχεσθαι.

Γεράρχης Ἀρσινόης, ἐποφθεις τιμιώτατος, καὶ
Ποιμὴν ἀμνῶν σου, λογικῶν σεπτὸς καὶ ἀνύ-
στακτος, πρὸς ἀρετῆς ὀλοκλήρωσιν Ἀρκάδιε, καὶ
πρὸς θέωσιν, αὐτοῦς κατηύθυνας ὄσιε.

Θεοτοκίον

Οδοδείκτης Θεοτόκε, ἀπλανὴς πρὸς σκηνώμα-
τα, πέλεις οὐρανόυ, δόξης καὶ εὐκλείας ἀτέρ-
μονος, τῶν προστρεχόντων ἐν πίστει τῇ σῆ χάρι-
τι, καὶ ὑμνούντων σου, τῶν θαυμασίων τὸ πέλα-
γος.

ᾠδὴ ε'

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Νῦν ὕμνοις Ἀρκάδιε, σὴν μνήμην καταστέ-
φοντες, ὡσπερ πλήρη Πνεύματος ἀγίου, ἄν-
δρα σε πάντες, καὶ ἰατρὸν ταχινόν, νοσοῦντων τι-
μῶμέν σε δεινῶς, ἱεράρχα πάντιμε, Ἀρσινόης καὶ
πρόεδρε.

Ακάθαρτα πνεύματα, διώκεις θεία χάριτι, καὶ
τὰς ἀσθενείας θεραπεύεις, δεινῶς νοσοῦντων,
ἀρχιερεῦ θαυμαστέ, Ἀρκάδιε σκεῦος ἐκλογῆς, τοῦ
ἀγίου Πνεύματος, ἱερὸν καὶ θεϊότατον.

Ρωννύμενος χάριτι, ἐν σοὶ σκηνοῦντος Πνεύ-
ματος, ἤλασας αἰρετικῶν τὴν λύμην, ἐκ τῆς ἀ-
γέλης, τῆς λογικῆς σου σοφέ, Ἀρκάδιε καὶ αὐτῶν
σαφῶς, πάντα φληναφήματα, κατηδάφισας λόγοις
σου.

Θεοτοκίον

Σοὺς δούλους ἀνάδειξον, ἀγνή Θεογεννήτρια,
κληρονόμους θείας Βασιλείας, καὶ τῶν δωμά-

των, τοῦ οὐρανοῦ οἰκιστάς, τοὺς σὲ μεγαλύνοντας
ἀεὶ, θεῖοις μελωδήμασι, καὶ εὐήχοις μελίσμασι.

ᾠδὴ ς'

Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Γσχύν τε χάριν καὶ δύναμιν, θεόθεν εἰληφῶς τὰ
ἀκάθαρτα, ἤλασας πνεύματα, προέγνωσ πάντα
τὰ μέλλοντα, Ἀρκάδιε καὶ νόσους, δεινὰς ἐδίω-
ξας.

Νικήσας πάθη χαμαίζηλα, καὶ πλάνου θριαμ-
βεύσας τὴν ἔπαρσιν, ὡσπερ ἀσώματος, ἐπολι-
τεύσω Ἀρκάδιε, νᾶδὸν σαυτὸν ποιήσας, τοῦ θεοῦ
Πνεύματος.

Οικήσας ἄνικμον σπήλαιον, ὡς θῆρ σημειοφό-
ρε Ἀρκάδιε, αὐτὸ ἀνάκτορον, ἀγώνων θεῖων
ἀνέδειξας, καὶ προσευχῆς ἀόκνου, κατοικητήριον.

Θεοτοκίον

Η χάρις τοῦ Παντοκράτορος, Χριστοῦ ἐκ σοῦ
τεχθέντος ἀείποτε, φρουρεῖ τοὺς δούλους
σου, καὶ περισκέπει τοὺς ἄσμασι, δοξάζοντας
Υἱόν σου, τὸν πολυεύσπλαγχνον.

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ' Τῆ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ.

Μελάνδρας γόνον ἱερὸν καὶ θεοφρούρητον,
καὶ Ἀρσινόης ἱεράρχην θεοπρόβλητον, πά-
σης θύραθεν παιδείας λαβόντα πεῖραν, Κωνσταν-
τίνου ἐν τῇ πόλει καὶ ποιμάναντα, ὑπερσόφως λο-
γικὴν αὐτοῦ τιμήσωμεν, ποιμνὴν κράζοντες· Χαί-
ροις μάκαρ Ἀρκάδιε.

Ὁ Οἶκος

Ανω ἀγγέλων τάξεις, καὶ βροτῶν κάτω δῆμοι,
ὑμνοῦσί σε Ἀρκάδιε μάκαρ, ἱεράρχην ὡς θεο-
ειδῆ, Ἀρσινόης ἄνω τὸν σὸν νοῦν τείναντα, καὶ
ἀκλινῶς ζηλώσαντα, ἀγγέλων βιοτὴν βοῶντες·

Χαῖρε τῆς κώμης Μελάνδρας γόνος·
χαῖρε τῆς θείας προνοίας στῦλος.

Χαῖρε Ἀρσινόης ὁ ἔνθεος πρόεδρος·
χαῖρε τῆς ἀγάπης Κυρίου ὁ σύνοικος.

Χαῖρε ὅτι ὡς ἰσάγγελος βίον ἤνυσας τὸν σὸν·
χαῖρε ὅτι ὤφθης πάνσεπτος ἀρχιποίμην σῶν ἀμνῶν.

Χαῖρε τῶν ξενοτρόπων θαυμασίων φαιδρότης·
χαῖρε τῶν ἱαμάτων ὁ θεόπεμπτος δότης.

Χαῖρε ὀλέτης αἰρέσεων ἄμεσος·
χαῖρε προστάτης σῆς ποιμένης ὁ τάχιστος.

Χαῖρε αὐτάδελφος Θεοσεβίου·
χαῖρε ὁ γνήσιος φίλος Κυρίου.

Χαίροις μάκαρ Ἀρκάδιε.

Συναξάριον

Τῇ ΚΗ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἁγίου πα-
τρὸς ἡμῶν Ἀρκαδίου, ἐπισκόπου Ἀρσινόης.

Στίχοι

Ἀρκάδιε, ἄνθος ἀρετῆς, ὀδμαῖς σου,
Ἀρσινόην ἠϋφρανας ποιμαντικαῖς σου.

Ο ἔνδοξος καὶ θεοειδὴς τῆς Ἀρσινόης ἱεράρχης Ἀρκάδιος, γόνος ἦν τῆς παρὰ τὴν Ἀρσινόην Με-
λάνδρας. Ἄνθος εὐώδης τῆς ἐν Κύπρῳ Ἐκκλησίας ἐ-
ξήνηθη ἐκ ρίζης εὐλαβοῦς καὶ τιμίας, τοῦ Μιχαὴλ
καὶ τῆς Ἄννης, τῆς ἐξανθησάσης ἅμα Θεοσεβίον τὸν
ὄσιον, τὸν τῆς θεοσεβείας ὁμώνυμον ἀσκητὴν. Λαβὼν
τὴν θύραθεν παιδείαν ἐν Κύπρῳ καὶ Κωνσταντινουπό-
λει, ἔσχεν ἐστραμμένην τὴν πυξίδα τοῦ νοδὸς αὐτοῦ ἐκ
νεότητος πρὸς τὸν μόνον δυνάμενον σφῶζειν ἅπαντας
Κύριον. Ἐπιστρέψας εἰς τὴν αὐτοῦ πατρίδα ἐσχόλαζε
τῇ προσευχῇ καὶ σκληραγωγίᾳ, μόνος μόνῳ Χριστῷ
προσομιλῶν ἐν τινι σπηλαίῳ.

Χάριτι θεία ἐξελέγη ἐπίσκοπος τῆς θεοσωστού τῆς
Ἀρσινόης ἐπαρχίας, ἦν ἐποίμανε σοφῶς καὶ θεαρέ-
στως καὶ ἐξ ἧς ἤλασε τοὺς αἰρετικούς καὶ προβατοσχή-
μους λύκους. Φθάσας εἰς μέτρα ἀρετῆς δυσαντίβλεπτα
καὶ ἀξίως παρὰ Κυρίου θαυμαστωθεῖς, ἐν εἰρήνῃ τὸ
ζῆν ἐξεμέτρησεν. Ἡ ὁσία αὐτοῦ βιοτῆ καὶ τὸ πλῆθος
τῶν θαμάτων αὐτοῦ κατέταξαν συντόμως τὸν Ἀρκά-
διον ἐν ταῖς χορείαις τῶν Ἁγίων.

Νεοφύτου πρεσβυτέρου μοναχοῦ καὶ ἐγκλεί-
στου, Ἐγκώμιον εἰς τὸν βίον καὶ εἰς τὰ θαύματα
τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἀρκαδίου, ἐπισκόπου
πόλεως Ἀρσινόης.

Πάτερ εὐλόγησον.

Αρκάδιον τὸν θεσπέσιον καὶ μέγαν ἐν ἱεράρχαις
ἤρκεσεν ἂν γλῶττα πρὸς εὐφημίαν πνευματικὴν
καὶ τὰ θεῖα δαυιλῶς πηγάζουσα νάματα καὶ νοῦς πλού-
σιος πράξει καὶ θεωρία κεκοσμημένος καὶ ἀγαζόμε-
νος· καὶ τότε ἂν ὁ τοιοῦτος ἴσως ἴσχυσε τῷ μεγάλῳ
τούτῳ πατρὶ λόγον προσοῖσαι τινὰ πρὸς εὐφημίαν ἐπά-
ξιον· ἐμοὶ δὲ καὶ ὁ νοῦς χαμηρπῆς καὶ ἡ γλῶσσα βρα-
δεῖα καὶ ὁ λόγος ἄπρακτος καὶ ἰσχνός· καὶ πῶς ἄρα κα-
τατολμήσω λοιπὸν τοιοῦτῳ δι' ἐγκωμίων προσπελά-
σαι φωστῆρι; «πῶς» ἄρα «φωτίζει ὁ λύχνος τὸ φῶς»;

πῶς τὸ φῶς τὸ ἡμερινὸν μικρὸς ἀυγερινὸς ἐπιφωτίζει
ἀστήρ; πῶς μεσημβρινὰς ἡλίου μαρμαρυγὰς ἐπιφαι-
δρύνῃ σελήνῃ; πῶς τὸ χρυσοῦν τοῦ σιδήρου μεθέξει
ποσῶς; πῶς τὸ τῆς ἀλόης εὐωδέστατον ξύλον εὐωδιά-
σει ξύλον κοινὸν καὶ καπνώδές ποτε; πῶς τὸ ἄχυρον
συναρτοποιήσει τίς ποτε μετὰ στέατος πυροῦ; πῶς ἡ γῆ
ἐπιφθάσει ἄνω τὸν οὐρανόν; πῶς τὴν ποικιλωτάτην τις
ἰσομοιράσειε τῶν φωστήρων διαφορὰν; «Ἄλλη γὰρ
δόξα ἡλίου», φησί, «καὶ ἄλλη δόξα σελήνης καὶ ἄλλη
δόξα ἀστέρος· ἀστὴρ γὰρ ἀστέρος διαφέρει ἐν δόξῃ».

Οὕτω γὰρ ἔγωγε τὴν ἐμὴν μετὰ τοῦ μεγάλου Ἀρκα-
δίου συγκρίνων διαφορὰν ὡς ἀχύρου καὶ ἀλεύρου, καὶ
χρυσοῦ καὶ σιδήρου καὶ τῶν ἄλλων παραδειγμάτων,
ἀλλὰ γε διὰ τοὺς ἡμᾶς εἰλικρινῶς περὶ τοῦδε δυσωπή-
σαντας τοῦ συγγράμματος ὑπεκύψαμεν ἤδη πρὸς τὰ
ἡμᾶς ὑπερβαίνοντα, ὥστε μικρά τινα καὶ βραχέα καὶ
εὐσύνοπτα τῷ μεγάλῳ τούτῳ πατρὶ προσλαλήσαι ἐγ-
κώμια, τοιαῦτα δηλαδὴ καὶ τοσαῦτα, ὅσα διὰ τῶν τού-
του λιτῶν ἢ ἄφθονος ἐπιβραβεύσαι μοι χάρις· ἀλλὰ δέ-
ον ἐστίν, οἶμαι, καὶ γονέας αὐτοῦ καὶ ἀνατροφὴν καὶ
πατρίδα προτάξαι τοῦ λόγου καὶ εἶθ' οὕτως διὰ βραχέ-
ων τοῦ βίου τὸ θεόληπτον καὶ τῆς προεδρίας τὸν θρό-
νον καὶ τὰ ἐξῆς.

Οὗτος οὖν ὁ θεῖος Ἀρκάδιος, ὁ μέγας τὴν ἀρετὴν καὶ
τῇ εὐσεβείᾳ περιβλεπτός καὶ τοῖς θαύμασι περιβόητος,
Μελάνδρα οὕτω καλουμένην κώμην ἐκ νήσου Κύπρου
πόλεως Ἀρσινόης ἔσχε πατρίδα, εὐσεβεστάτων καὶ φι-
λοχρίστων γονέων, Μιχαὴλ πατὴρ καὶ Ἄννης οὕτω
καλουμένης μητρός, ὑπάρχων υἱός· ἐξ ὧν οὗτος ὁ
Ἀρκάδιος καὶ Θεοσεβίος ὁ τούτου ὁμαίμων ἐτέχθησαν
μόνοι ὡσανεὶ μὴ δυναμένης τῆς φύσεως πολλοὺς ὁμοῦ
καὶ μεγάλους τοιοῦτους ἀποτεκεῖν, ἀρκεῖται τοῖς δυσὶν
τούτοις φωστήρσιν ἀντὶ πολλῶν, καθότι καὶ ἔστι πολὺ
βραχὺ λογιζόμενον διὰ τὸ ἄχρηστον, καὶ ἔστιν ὀλίγον
πολὺ λογιζόμενον διὰ τὸ βέλτιστον, «ὄτι» καὶ ἡ «στεῖ-
ρα ἔτεκεν ἑπτὰ» (πληθυντικῶς ἑπτὰ τὸν ἕνα ἐπονομά-
ζουσα διὰ τὸ κάλλιστον), καὶ ὅτι κρείσσων εἷς ποιῶν
τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἢ μύριοι παράνομοι ὥστε καὶ τοὺς
τεκόντας Ἀρκάδιόν τε καὶ Θεοσεβίον τοῖς δυσὶ τού-
τοις ἀρκεσθῆναι καὶ μόνοις. Οὗς καὶ ἀνέτρεφον «ἐν
παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ» ὡς θεόφρονες ὄντως γεννήτορες
καὶ τὰ ἱερὰ παπαδικὰ γράμματα αὐτοὺς ἐξεπαίδευσαν·
φιλότεκνοι γὰρ ἦσαν ὁμοῦ καὶ φιλόθεοι, φιλάρετοι
ὁμοῦ καὶ φιλόξενοι, χρηστοὶ καὶ ἐπεικεῖς, λαμπροὶ τῷ
τρόπῳ, λαμπρότεροι τῇ ἀρετῇ· καὶ μάρτυρες περὶ τού-
των οἱ εὐκαρποὶ κλάδοι αὐτῶν, Ἀρκάδιος καὶ Θεοσε-
βίος, ἐξ ὧν τὸ εὐθαλέστατον καὶ κατάκομον τῆς μακα-
ρίας ρίζης ἐκείνης γνωρίζεται, ὅτι καὶ τὸ δένδρον, φη-
σίν, ἐκ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ ἐπιγινώσκειται, καὶ «ἀγαθῆς
ρίζης» ἀγαθὰ πάντως καὶ τὰ βλαστήματα καὶ χρηστὰ τὰ
ἀκρόδρυα καὶ ἀγαθῶν σπορέων ἀγαθὰ τὰ γεώργια.

Τὰ δὲ ἐξῆς πρὸς τὰ ἐξῆς καὶ τὸ ἐναντίον πρόδηλον,
ὅτι ἐκ πονηροῦ πονηρότερον βλάστημα, ὡς καὶ ἡ Γρα-
φὴ μαρτυρεῖ, ὅτι «ἐκ σπέρματος ὄφρων ἐξελεύσονται
ἐκγονα ἀσπίδων, καὶ ἐξ ἀσπίδων πάλιν ὄφεις πετόμε-

νοι», ἤτοι ὁ πονηρὸς γεννήτωρ γεννᾷ αὐτοῦ πονηρότερον, καὶ τὸ πονηρὸν γέννημα πάλιν αὐτοῦ πονηρότερον, ὅπερ ἐστὶν ὄφεις καὶ ἀσπίς καὶ πάλιν ὄφεις πετόμενος. Καὶ ἄλλως· γεννᾷ γὰρ πάθος μικρὸν πάθος αὐτοῦ μειζότερον, κάκεινο πάλιν ἄλλο μειζότερον· οἷόν τι λέγω· γεννᾷ ἡ ἐπιθυμία τῆς ἀμαρτίας τὸ ἀποτελεσμα, τὴν αὐτῆς μειζοτέραν, ἡ δὲ ἀμαρτία γεννᾷ τὸν ἀπὸ Θεοῦ χωρισμόν. Καὶ πάλιν· γεννᾷ κενοδοξία ὑπερηφανίαν τὴν αὐτῆς μιαιωτέραν, ἡ δὲ ὑπερηφανία ἄρνησιν Θεοῦ βοηθείας καὶ τὰ ἐξῆς, ἅτινά ἐστιν ὄφεις καὶ ἀσπίδες καὶ πάλιν ὄφεις πετόμενοι. Ἐξ ἀγαθῶν δὲ γονέων, ὡς καὶ οἱ νῦν εὐφημούμενοι Ἀρκαδίου καὶ Θεοσεβίου γεννήτορες, ἀγαθὰ τὰ γεννήματα καὶ ἡ δόξα πανευκλεῆς· δόξα γὰρ γονέων ὀσιότης παιδῶν, καὶ τιμή, φησὶν, αὐθεντῶν οἰκετῶν φόβος.

Αὐτάρκη δὲ τὸν βίον ἐκέκτηντο οἱ νῦν ἐκθειάζόμενοι, ὥστε μήτε πενία πιεζόμενοι κατατρώχεσθαι, μήτε πολλῶ πλούτῳ θριθόμενοι πρὸς τὰ κάτω καταδουλούμενοι· ὅθεν καὶ τὸν παῖδα Θεοσεβίου τοῖς προβάτοις ἐπεσθαι κατετάξαντο· καὶ οὐκ ἂν τοῦτο κατεδέξαντο, εἰ τῶν πλουσίων σφόδρα ἐτύγχανον· οὐκ ἂν τὸ τοῦ βίου δοξάριον τούτους πρὸς τοῦτό ποτε συνεχώρησε· πλουσίους δὲ ἔγωγε τούτους φημι τῇ ἀρετῇ καὶ τῇ τῆς γνώμης εὐθύτητι, αὐτάρκεις δὲ τοῖς ἀναγκαίοις, ὡς εἶρηται, διὰ τὸ καὶ δυσκόλως πλούσιοι πρὸς βασιλείαν Θεοῦ εἰσάγεσθαι δεδιτόμενοι. Ἔσπευδον δὲ καὶ τοὺς δύο παῖδας αὐτῶν ἐν μηδενὶ τῆς οἰκείας εὐγενείας καὶ ἀρετῆς ἀπολιμπάνεσθαι· καὶ Ἀρκαδίον μὲν πρὸς τὴν βασιλίδα τῶν πόλεων ἐστειλαν (εἴτε διὰ μαθημάτων παιδείαν, εἴτε διὰ τρόπον ἄλλον, ἀκριβῶς λέγειν οὐκ ἔχω), Θεοσεβίου δὲ ὡς μειράκιον οἴκοι κατεῖχον, περὶ οὗ καὶ εἰς τὸν περὶ αὐτοῦ λόγον προεγράψαμεν καὶ παρεδηλώσαμεν πλατυτέρως.

Εἶτα μετὰ τινος χρόνου ἐπανήκοντος Ἀρκαδίου τῆς βασιλίδος ἀρετῇ καὶ ἀγχινοῖα καὶ χρηστότητι τρόπων περιανγάζοντος κόρον λαβεῖν τοῖς χρηστοῖς τούτοις πλεονεκτήμασιν οὐκ ἠνείχετο, καθότι οὐδὲ κόρον ὁ θεῖος ἔρωσ καὶ ἡ κατὰ Θεὸν προκοπὴ λαμβάνειν οἶδε ποτε, ἀλλ' ὅσον ἂν τις πλουτήσῃε ταῖς ἀρεταῖς, τοσοῦτον πλείους ἐπιθυμεῖ, καὶ καθ' ὅσον τις πρὸς οὐρανὸν ἀνατείνῃ τὴν ἔφεσιν, ἔτι πλείονα τὴν ἐπίτασιν ἔχει περὶ τῶν ἄνω, καὶ καθ' ὅσον τις ποτισθῇ ἐκ τῆς θείας καὶ ἀδαπανήτου πηγῆς, κατὰ τοσοῦτον πλεῖον δαψιλῶς κατὰ τὰς ἐλάφους πρὸς τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων καθέλκεται τῷ θείῳ φλεγόμενος καὶ πυρπολούμενος ἔρωτι. Ὅθεν καὶ τις ζῶντος πηγὴν ὑδατος ἀναβλύζων καὶ πάλιν διψῶν ἔκραζεν· «Ἐδίμησέ σε ἡ ψυχὴ μου». Καί· «Ὅν τρόπον ἐπιποθεῖ ἡ ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, οὕτως ἐπιποθεῖ ἡ ψυχὴ μου πρὸς σέ, ὁ Θεός· ἐδίμησεν ἡ ψυχὴ μου πρὸς τὸν Θεὸν τὸν ἰσχυρὸν τὸν ζῶντα· πότε ἤξω καὶ ὀφθήσομαι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ;». Οὗ τῷ φλογμῷ τῆς ἀγάπης κατατηκόμενος ἔδροσίζετο καὶ διετρέφετο τὰ δάκρυα τὰ ἑαυτοῦ· «Ἐγενήθη», φησὶ, «τὰ δάκρυά μου ἐμοὶ ἄρτος ἡμέρας καὶ νυκτός». Ὡστε πάντα μὲν ἔχουσι κόρον, πάντα δὲ προσ-

δέχονται πέρας· «Πάσης», φησὶν, «συντελείας εἶδον πέρας· πλατεῖα» δὲ καὶ ἀπέραντος «ἡ ἐντολὴ σου» καὶ ὁ ταύτης καρπὸς «σφόδρα», καὶ πέρας μὴ ἔχουσα οὐδὲ κόρον οἶδε λαμβάνειν ποτέ.

Τοῦτον οὖν τὸν ἀκόρεστον κόρον τῶν θείων πλεονεκτημάτων καὶ Ἀρκαδίος ὁ θεῖος μὴ κορεννύμενος «ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὀπαῖς τῆς γῆς» κατακρύπτετο, νηστεῖαις καὶ ἀγρυπνίαις καὶ προσευχαῖς διεκοσμεῖτο καὶ πρὸς τὸν θεῖον ἐξήπτετο ἔρωτα· καὶ ἀνθρώπους διαλανθάνειν ἐσπούδαζε μὲν, οὐ διέλαθε δέ, ὥσπερ καὶ πόλις οὐ δύναται διαλαθεῖν ἐπάνω ὄρους κειμένη, οὐδὲ λύχνος φαινὸς ὑπὸ τὸν μόδιον κατακρύπτεσθαι πέφυκε· καὶ ὥσπερ πάλιν οἱ δρῶντες τὴν ἀμαρτίαν φανεροῦνται καὶ μὴ βουλόμενοι, οὕτω καὶ οἱ δρῶντες τὴν δικαιοσύνην φανεροῦνται καὶ μὴ βουλόμενοι· καὶ ὥσπερ ἐκείνοις ἐπακολουθεῖ μέμψις καὶ στηλιτεύματα, οὕτω καὶ τούτοις ἐπακολουθεῖ φήμη μετ' ἐγκωμίων, εἰ καὶ μὴ ταύτην προσίενται τῆς θείας καὶ μόνης εὐκλείας τὴν ἔφεσιν ἔχοντες· ἀλλ' ὅμως μετ' ἐκείνης καὶ ταύτης ἐπαπολαύουσι, ὅτι οὐκ ἔστιν ἄγνωστον εἴτε χρηστὸν εἴτε φαῦλον, «ὄ οὐ γνωσθήσεται καὶ εἰς φανερόν ἔλθη», λέγει Κύριος. Καὶ Ἀρκαδίος ὁ θεῖος καθ' ὅσον ὥδε κάκεισε περὶ τοῖς ἄντροις ἐναποκρύπτεσθαι ἤθελε καὶ λεληθότως ἐργάζεσθαι τὴν ἀρετὴν, κατὰ τοσοῦτον ἐφανέρου τοῦτον ὁ Θεός· ὅθεν καὶ δωρημάτων θείων αὐτὸν κατεκόσμησεν, ἤτοι κατὰ δαιμόνων ἰσχὺν καὶ χάριν προγνωστικὴν καὶ ἱαματικὴν τοῖς προσιοῦσιν αὐτῷ μετὰ πίστεως. Ὁ γὰρ τοῖς αὐτοῦ ἀποστόλοις ἐπιδοὺς ἐξουσίαν κατὰ πνευμάτων ἀκαθάρτων καὶ τὸ ἰᾶσθαι «πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν», αὐτὸς καὶ τὸν τούτοις ὁμότροπον Ἀρκαδίον τὸν πανόλβιον τοῖς αὐτοῖς χαρίσμασι κατεκόσμησε καὶ τοῦ θρόνου διάδοχον ἄξιον ἐναπέδειξεν. Οὗτος οὖν τὴν λογικὴν ὀλκάδα ἔχων πεπληρωμένην πράξεων ἀγαθῶν καὶ θείων χαρισμάτων καὶ νεκρώσας τὰ ἐπὶ γῆς μέλη καὶ εὐήνιον τὸ δυσήνιον σῶμα κατασκευάσας καὶ «τὸ χεῖρον καθυποτάξας τῷ κρείττονι» καὶ ἀριστεύσας κατὰ δαιμόνων καὶ βασιλεύσας κατὰ παθῶν τυραννίδος καὶ γενόμενος πλήρης τοῦ πνεύματος καὶ «ἀνήρ ἐπιθυμιῶν», τέλειος, «ἄκακος» καὶ οἶκος ἐπάξιος Θεοῦ, οὐκ ἔδει λοιπὸν τῶν τοσοῦτων ἀγαθῶν τὸ θησαύρισμα «ἐν ὄρεσι» κατακρύπτεσθαι «καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὀπαῖς τῆς γῆς», ἀλλ' ἔδει μᾶλλον ὡς λύχνον ἐπὶ λυχνίαν προκομισθῆναι πρὸς φωταυγίαν τοῦ λαοῦ· ὅπερ καὶ γέγονεν.

Τὸ τῆνικαῦτα γὰρ ἔρχεται πρὸς τὰς τοῦ βίου δυσμᾶς Νίκων ἐκεῖνος ὁ μέγας ὁ τότε διακατέχων τῆς Ἐκκλησίας τοὺς οἴακας· καὶ τὸν βίον ἀποπεράνας «ἐν ὀσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ» ψηφίζεται ἀντ' αὐτοῦ ψήφῳ Θεοῦ Ἀρκαδίος ὁ θεοσέσιος καὶ τοῦ θρόνου ἐπάξιος· ὃς τὴν ψῆφον δυσχερῆ καὶ βαρεῖαν ἠγούμενος ἀποδιδράσκειν ἐσκεπτετο ὡς τῆς φίλης ἐρήμου καὶ τῆς θεογονώστου ἡσυχίας μὴ ὑποφέρων τὴν διάζευξιν. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὴν θεῖαν ψῆφον ἔδει νικῆσαι, καὶ νενίκηκεν ἤδη, κεχειροτόνηται λοιπὸν κατὰ τὴν εἰθισμένην τῇ Ἐκκλησίᾳ τά-

ξιν καὶ ἀκολουθίαν καὶ τῆς οἰκείας πατρίδος κατακοσμεῖ τὴν προεδρίαν· καὶ εἶχεν αὐτὸν ὁ θρόνος ἤδη ὡς φανότατον λύχνον προφαίνοντα ἀπὸ λυχνίας καὶ δαδουχοῦντα τὸν οἶκον, Θεοσέβιον δὲ τὸν ὁμαίμονα τοῦτου ἀφανείας παρακατεῖχε τιμῇ, ὡς ἐπὶ μοδίῳ τῶν ἰδίων κατορθωμάτων τὸ φῶς ἔχοντα ἐγκεκρυμμένον, ἅτε δὴ ὡς πρόβατα νέμοντα καὶ γυναικὶ προσπελάζοντα καὶ βίῳ προσομιλοῦντα, καὶ μηδενὸς τοῦτον ὑποτοπάζοντος ἀγνὸν ὑπογύναιον, μηδὲ τὴν σύμβιον αὐτοῦ ἐπιστάμενός τις ὑπανδρον παρθένον, ἕως οὗ τὸ τοῦ βίου πέρασ καὶ τῶν πραγμάτων ἡ πείρα καὶ ἡ τῶν θαυμάτων ἐνέργεια δεδήλωκε τὸ ἄθλον.

Ἄρκάδιος ἦν ἐπὶ τοῦ θρόνου ὡς φῶς, ὡς ἄρτος, ὡς ὕδωρ, ὡς ἄλας, ὡς οἰκοδόμος, ὡς τέκτων, ὡς γεωργός, ὡς θεριστής, ὡς ποιμὴν καὶ ὡς Χριστοῦ στρατιώτης καθωπλισμένος τὴν χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ ἐντεῦθεν φωτίζων, διατρέφων, ποτίζων, ἀλίζων, οἰκοδομῶν, τεκτονεῦων, κατασπέρων, θερίζων, νέμων, ποιμαίνων καὶ τοὺς ἐχθροὺς τῶν προβάτων ἀναιρῶν ἀσυγγνώστως· καὶ φωτίζων μὲν, δηλονότι πρὸς θεογνωσίαν, διατρέφων τῷ λόγῳ τῆς χάριτος, ποτίζων τῆς εὐσεβείας τὰ νάματα, ἀλίζων πρὸς ἀρετὴν, ὅτι καὶ τὸ κάλλιστον τῶν βρωμάτων ἀναλον ἄχρηστον, οἰκοδομῶν διὰ μετανοίας τὰς πεπτωκυίας ψυχάς, τεκτονεῦων ὀλκάδα πρὸς τὴν ἄνω διάπλευσιν, κατασπέρων ταῖς λογικαῖς ἀρούραις τὸ σωτήριον κήρυγμα, θερίζων καὶ πυρπολῶν τὰ κακοδόξων ζιζανιώδη καὶ πανωλέθρια σπέρματα, νέμων καὶ ποιμαίνων ἐπὶ νομᾶς ζωηφόρους τὸ λογικὸν ποίμνιον τοῦ Χριστοῦ, τοὺς λύκους δὲ καὶ τοὺς κλέπτας, τοὺς τε ὄρατους καὶ ἀόρατους ἐχθροὺς, κατατιτρώσκων ὡς ἀριστεὺς τροπαιοῦχος τῇ ὀξειᾷ «μαχαίρα τοῦ Πνεύματος, ὃ ἐστι», φησί, «ῥῆμα Θεοῦ».

Τοιοῦτου δὲ ὄντος αὐτοῦ καὶ τηλικούτου τυγχάνοντος πάντως ἐχρῆν λέγειν τοὺς ὑπ' αὐτὸν ὅτι «Τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεὺς, ὅσιος, ἄκακος», καθαρὸς, φωτεινός, θρηπτικός, πηγαῖος, ἀρτυματιαῖος, οἰκοδομικός, τεκτονευτικός, καλλισπορεύς, καλλιδρέπανος, καλοποιμὴν, καλονομεύς, καλοστρατιώτης καὶ τῆς τῶν οὐρανῶν βασιλείας ἐπάξιος, «ὃς οὐκ ἔχει καθ' ἡμέραν ἀνάγκην, ὡς οἱ λοιποὶ ἀρχιερεῖς», περὶ «βιωτικῶν μελημάτων» πρότερον φροντίζειν, «ἔπειτα τῶν τοῦ» Θεοῦ, ἀλλὰ τὴν ἅπασαν ἔφεσιν ἔχειν ἐν τῷ οὐρανῷ, ἐν ᾧ καὶ τὸ πολίτευμα εἶχε καὶ τῆς διανοίας τὸν ὀφθαλμόν, ἐν ᾧ ἔσχε τὸν νοῦν καὶ τὰς φρένας βαδίζων ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν ᾧ ἐθησαύριζε τοὺς θησαυροὺς τῶν καμάτων καὶ τῶν σπουδασμάτων αὐτοῦ διὰ τὸ μὴ εἶναι κλέπτας ἢ σήτας φθορέας ἢ λύπην ἢ στεναγμὸν ἐν ἐκείνῳ τῷ χώρῳ· «τὰ πάντα ἐν πᾶσιν» αὐτοῦ ἐκεῖ ἀποθέμενος ἐθησαύρισε. Διὸ καὶ «τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεὺς» ὡς οἶόν τε μιμητῆς τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἀρχιερέως τοῦ «κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ» ὀφθέντος ἐπὶ τῆς γῆς καὶ διεληλυθότος τοὺς οὐρανοὺς καὶ ὑψηλότερον αὐτοῦ ἀνελθόντος καὶ ἐντειλαμένου· «Εἴ τις ἐμοὶ διακονεῖ, ἐμοὶ ἀκολουθεῖτω, καὶ ὅπου ἐμὶ ἐγὼ» ἐν τῷ παραδείσῳ τῷ ἐμῷ, ἐν τῇ βασιλείᾳ τῇ ἐμῇ, ἐν τῇ δόξῃ τῇ

πατρικῇ μου, «ἐκεῖ καὶ ὁ διάκονος ὁ ἐμὸς ἔσται». «Τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεὺς» περιεζωσμένος τὴν σωφροσύνην καὶ νήφων ὑπὲρ τῆς ποιμνῆς καὶ ἀνάπτων τὸν λύχνον τῆς διανοίας καὶ προσδεχόμενος τὸν δεσπότην καὶ τοῖς συνδούλοις εὐκαίρως ἐπιδιδούς τὸ σιτομέτριον. «Τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεὺς» ἐμπορευτῆς καὶ ἐργάτης τοῦ δεσποτικοῦ ἀργυρίου καὶ τοῦ ταλάντου διανομεὺς καὶ εἰσεληλυθὼς εἰς τὴν δόξαν τοῦ κυρίου αὐτοῦ.

Ἐν ταύτῃ οὖν τῇ κυριακῇ δόξῃ τε καὶ χαρᾷ εἰσεληλυθὼς καὶ Ἄρκάδιος ὁ θαυμάσιος ὡς δούλος ἀγαθὸς καὶ πιστὸς καὶ τοῦ δεσποτικοῦ ταλάντου διττὸς εἰσαγωγεὺς καὶ ὁ τῆς νίκης ἐπώνυμος Νίκων ὁ μέγας καὶ Ἄριστων ὁ περιβόητος κατὰ δαιμόνων ἄριστος ἀριστεύς, ἡ τρισόλβιος σάλπιγξ, ἡ τρίφθογγος λύρα τοῦ Πνεύματος, ἡ τρίδομος βάσις τῆς Ἐκκλησίας, ἡ τρισέσοπτος τῶν ἀγαθῶν ἐπιφάνεια, ἡ τρίσειρος τῶν δογμάτων πλοκή, ἡ τῆς Τριάδος τριπαράστατος παραστάς, ἡ τρίφθογγος περὶ τῆς Τριάδος φθογγή, ἡ τρίφωτος τῆς τρισηλίου μονάδος θεραπαινίς, ἡ τρισαυγέστατος δαδουχία τῶν ἐν σκότει κειμένων, ἡ τρισόλβιος τῆς τρικατοίκου κτίσεως διδαχή, ἡ τρίστυλος τῆς Ἐκκλησίας κρηπίς, ἡ τρισαυγῆς τῆς ἀχωρίστου Τριάδος πανσεβάσμιος οἰκησις.

Ἐκεῖ οὖν «εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου» ἐν τῇ δόξῃ τῇ ἀνεκλαλήτῳ συνεκάλεσεν ὡς θεράποντας καὶ διακόνους αὐτοῦ καὶ ἀρχιερεῖς ὁ μέγας ἀρχιερεὺς, ὁ «κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ» ἐκεῖ συνεκλήθη καθόλου καὶ ἅπας τῶν ἀρχιερέων ὁ μελισσῶν, ἐκεῖ ἡ θεόβρυτος καὶ γονιμωτάτη πηγὴ τῆς ζωηφόρου διδασκαλίας Βασίλειος ὁ μέγας, ἐκεῖ τὸ βαθύτατον φρέαρ τῆς θεολογίας τὸ κράτος καὶ ὁ τῶν δογμάτων βυθὸς Γρηγόριος ὁ θεολόγος καὶ γρηγορώτατος νοῦς· ἐκεῖ οὖν καὶ ὁ περιβόητος ἐν ποταμοῖς μέγας ὠκεανὸς ὁ περικυκλῶν πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ταῖς διδαχαῖς θεῖος Χρυσόστομος, ἡ χρυσαυγίζουσα τοῦ ἁγίου Πνεύματος περιστέρα, ἡ χρυσορρειθρος γλῶσσα τῶν ρείθρων τῆς χάριτος, ἡ χρυσοκόλλητος λύρα τῆς σωτηρίου φθογγῆς, ἡ χρυσότευκτος μουσικὴ τῆς μελιφθόγου φωνῆς, ἡ χρυσήλατος σάλπιγξ ἡ περιηχοῦσα τὰ πέρατα, ἡ χρυσέα τοῦ Πνεύματος ἀξίνη καὶ μάχαιρα ἡ ἐκκόπτουσα καὶ ἐξαφανίζουσα τῶν κακοδόξων τὰ δόγματα καὶ τῷ πυρὶ παραπέμπουσα, ἡ χρυσαυγέστατος αἴγλη καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἔλλαμψις, τὸ χρυσοειδέστατον ρεῖθρον τῆς διδαχῆς καὶ διειδέστατον, τὸ παγχρυσότατον ἔσοπτρον τῶν ἀφανῶν καὶ ἀδήλων τὴν δῆλωσιν ἐκκαλύπτων, τὸ χρυσορρητόρευτον ἄροτρον τῆς οὐρανοῦ γεωργίας τὸ θαυμασιώτατον, ἡ χρυσόνευρος ναῦλα τῆς ἡδυφθόγου φωνῆς.

Ἐκεῖ οὖν ἐν τῇ ῥηθείῃ χαρᾷ τοῦ Κυρίου Χρυσόστομος, Βασίλειος, Γρηγόριος, Νίκων, Ἄριστων, Ἄρκάδιος, ὁ τῆς σήμερον πανηγύρεως ἑξαρχος, καὶ ἅπας τῶν θεῶν ἀρχιερέων ὁ κάλλιστος ὄρμαθὸς σὺν τῷ μεγάλῳ αὐτῶν ἀρχιερεῖ καὶ Σωτῆρι Θεῷ συναγάλλεται καὶ συνευφραίνεται ὧν ταῖς εὐχαῖς, Χριστὲ βασιλεῦ,

καὶ ταῖς αὐτῶν διδασκαλίας ὀδηγουμένους ἡμᾶς τῆς εἰσόδου ἐκείνης καὶ ἀνεκλαλήτου χαρᾶς πάντας ἡμᾶς καταξίωσον.

Ἄλλὰ δεῦρο καὶ πρὸς τὸν θεῖον Ἀρκάδιον τὸν λόγον πάλιν ἀνακομίσωμεν, εἰ καὶ μικρὸν πρὸς τοὺς αὐτοῦ συμποιμένας τὸν λόγον προσεφηπλώσαμεν, ὅπως ἐν τῇ αὐτοῦ πανηγύρει καὶ οἱ τούτου συμπράκτορες συγχορευώσιν. Οὗτος οὖν, ὡς προείρηται, ποιμάνας τὸ ποιμνιον τοῦ Χριστοῦ «ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνη» καὶ τὸν καλὸν ἀγῶνα ἀγωνισάμενος, τὸν δρόμον τελέσας καὶ τὴν πίστιν τηρήσας, εὐδηλον ὅτι καὶ τὸ στέφος τῆς δικαιοσύνης αὐτὸν προσεδέχετο· καὶ δὴ ἐφειστήκει αὐτῷ λοιπὸν ἢ τοῦ βίου δύσιν καὶ τὸ πέρας τοῦ δρόμου καὶ ἢ κατάπαυσις· ἐφίσταται τῆς ἀναλύσεως ὁ καιρὸς, παραγίνεται τῆς αἰχμαλωσίας ἢ ἀνάκλησις· διὸ οὐδὲ λύπης ἢ δυσχερείας ἔχνος ἦν πρὸς αὐτόν· αἰχμαλωσίας γὰρ τις ἀπολυτρούμενος, «δεσμῶν καὶ φυλακῆς» ἀπολύμενος καὶ πρὸς τὴν ἰδίαν πατρίδα ἐπανέρχόμενος, ὅση αὐτῷ χαρὰ καὶ θυμηδία ἐντεῦθεν προσγίνεται, ἐκείνοι καὶ μόνοι γινώσκουσιν οἱ πείρα μεμαθηκότες τὸ τῆς χαρᾶς ἀνεκλάλητον.

Τοιγαροῦν καὶ οἱ πρὸς τὸ τοῦ βίου πέρας ἐρχόμενοι ἄνδρες δίκαιοι καὶ τοῦ δεσμοῦ τῆς τυραννοῦσης σαρκὸς ἀπολυόμενοι καὶ τὴν ἀνάκαμψιν πρὸς τὸν οἰκεῖον Δεσπότην καὶ τὴν πατρίδα ἐν ἀγαθῇ πεποιθήσει ποιούμενοι, τίς ἂν μὴ πείρα μεμαθηκῶς ἐκείνην ἐκτραγώδησειε τὴν χαρὰν; Ἔστι γὰρ τούτοις ὡς ἀληθῶς ἐν Κυρίῳ ὕπνος ὁ θάνατος καὶ ὄντως ἀνάπαυσις· ὁ γὰρ δεσποτικὸς θάνατος τὸ τοῦ θανάτου κέντρον ἐξαφανίσας πρὸς ὕπνον ἀμείψε καὶ ἀνάπαυσιν· καὶ τοῦτο προάδουσα ἡ θεία Γραφή ἔλεγεν· «Κατεπόθη ὁ θάνατος εἰς νῆκος. Ποῦ σου, θάνατε, τὸ κέντρον; ποῦ σου, ἄδη, τὸ νῆκος;». Καὶ ἐντεῦθεν λοιπὸν οὐ φοβερώτατος ἀλλὰ καὶ ποθεινός τοῖς δικαίοις ὁ θάνατος· ὅθεν καὶ τις ποτιώμενος ἔλεγεν· «Ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς» σαρκικῆς «τὴν ψυχὴν μου», τοῦ ἐκδημῆσαι πρὸς σέ· «πότε ἦξω καὶ ὀφθῆσομαι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ;». Καὶ ἕτερος· «Ἐπιθυμίαν ἔχω», φησὶν, «τοῦ ἀναλῦσαι καὶ σὺν Χριστῷ εἶναι»· διότι «ζῶ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός».

Τοιοῦτος οὖν καὶ ὁ μέγας Ἀρκάδιος πεφυκῶς ὕπνον οὐ θάνατον, ἐλευθερίαν καὶ ἀνάκλησιν τὴν ἀποβίωσιν ἐλογίζετο· ἐθρήνουν δὲ εἰκότως τὰ τέκνα τὴν ὀρφανίαν, τὰ πρόβατα τὸν ποιμένα, οἱ νοσοῦντες τὸν ἰατρόν, οἱ πένητες τὴν χορηγίαν, οἱ πρεσβῦται τὴν βακτηρίαν, οἱ νέοι τὴν παιδαγωγίαν, οἱ ὀρφανοὶ καὶ αἱ χῆραι τὸν ἐπίκουρον καὶ προστάτην· ἀλλ' ἐπειδὴ ἔδει καὶ αὐτὸν ὡς ἄνθρωπον ἀποδοῦναι τὸ τῆς φύσεως ὄφλημα, ἀπέδωκεν ἤδη καὶ ἀποπεραίνει τὸ πέρας τοῦ βίου, Αὐγούστῳ μηνὶ τῇ ἐννάτῃ καὶ εἰκοστῇ μεταίρεται, ἀξίαν ὄντως τοῦ βίου καὶ τῶν κατορθωμάτων αὐτοῦ εὐμοιρηκῶς τὴν ἡμέραν τῆς τελευτῆς, ὀπηνίκα καὶ ὁ μείζων τῶν προφητῶν Ἰωάννης ὁ μέγας καὶ τοῦ Χριστοῦ Πρόδρομος καὶ Βαπτιστῆς ἀπετμήθη ἐκ παρανόμου χειρός. Καὶ Ἀρκάδιος τὸ τῆς ἡμέρας κλέος

ταύτης πεπλουτηκῶς τὸ τοῦ βίου τέλος καθυπεδέξατο, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς τὸν ἡσύχιον καὶ ἐρημικὸν βίον φιλοπόπως ἠσπάζετο· οὐ πρὸ τῆς ἐπισκοπῆς μόνον ἀπλῶς, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἐπισκοπὴν πρὸς τὰ ἐχόμενα ὄρη εὐκαιρῶς παραγενόμενος μετὰ νηστείας καὶ ἀγρυπνίας καὶ προσευχῆς καὶ δακρύων ἀπεδίδου τὰς εὐχὰς τῷ Δεσπότη Θεῷ.

Θαύματα δὲ πάμπολλα ἔτι ζῶν καὶ ἀποβίους καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἐπήγαγε καὶ πηγάζει Θεὸς δι' αὐτοῦ, ἅτινα κατὰ μέρος διὰ τὸ τοῦ λόγου μῆκος διαγράψαι οὐκ ἠθέλησα· καὶ ὡσπερ ὁ καθαρῶς βλέπων οὐ χρεῖαν ἔχει διδασχῆς ἄλλου ἀναβλέψαι καὶ ἰδεῖν τὴν τοῦ ἡλίου λαμπρότητα, οὕτω καὶ οὗτος ὁ ἅγιος, ἐκ τῶν ὀρωμένων ὑπ' αὐτοῦ καὶ γενομένων θαυμάτων ἢ αὐτοῦ εὐκλεία καὶ παρρησία πρὸς Θεὸν γνωρίζεται.

Ὡστε καὶ τις πρὸ μικροῦ γεωμέτρης μετὰ ὑψηλῆς ὀφρύος καὶ ἀλαζονικοῦ γέμων φρονήματος παρέβαλε τῇ τοῦ ἁγίου μονῇ καὶ ὥρμησε τοῦ γεωμετρήσαι τὰς ἀρούρας αὐτοῦ· καὶ τινων εἰρηκότων μὴ συγχαρεῖν τὸν ἅγιον μετρηθῆναι τι τῶν αὐτοῦ λῆρος αὐτῷ τὰ λεγόμενα ἦν. Καὶ δὴ τὸν τῆς γεωμετρίας σχοῖνον ἐφαπλώσαντος τῇ χώρᾳ δαιμόνιον παρευθὺς ἐπισκῆπτει τῷ ἵπῳ αὐτοῦ καί, ταραξάν αὐτόν, καταράσσει αὐτὸν ἄνωθεν κάτω· καὶ μέλλων τοῖς ὁδοῦσι καὶ τοῖς ποσὶν αὐτὸν ἀναιρεῖν, μόλις ἀποδιδράσκει τὸν ὄλεθρον καὶ ἐλευθῶς προσφοιτᾷ πρὸς τὸν ἅγιον συγγνώμης καταξιωθῆναι παρακαλῶν καὶ τῆς ἀμαρτάδος κατηγορῶν. Καὶ μέντοι τυγχάνει συγγνώμης καὶ ὑποχωρεῖ μετὰ φόβου πολλοῦ ὡς καὶ τοῦ ἵππου ἀναιρεθέντος ὑπὸ τοῦ δαιμονίου, αὐτοῦ δὲ διανοουμένου ὅτι τὸν τοῦ ἵππου ὄλεθρον αὐτὸς ἐμελλεν πείσεσθαι, εἰ μὴ Θεὸς διὰ τοῦ ἁγίου θᾶττον αὐτὸν παρεφύλαξεν.

Ἔτερος δὲ τις πάλιν ζωομέτρης καὶ μηδὲν τῆς ἀπονοίας τοῦ ρηθέντος ἀπολειπόμενος ἀπῆλθε μετὰ ἐπιρμένης ὀφρύος καὶ κατεμέτρησε μετὰ καὶ προσθήκης ψευδοῦς καὶ πλεονεκτικῆς γνώμης τὰ θρέμματα τῆς τοῦ ἁγίου μονῆς καὶ ὑπεχώρησε χαίρων· καὶ τὸ χωρίον κατεληφῶς ἐν ᾧ ἠμελλεν ἀριστήσαι, στροβεῖσθαι ἤρξατο τὰ ἐντὸς καὶ οὐ μετρίως ἀπλῶς ἀλλὰ μετ' ὀξύτητος καὶ δριμύτητος ὅ τι πολλῆς, ὡς αἰκίζειν αὐτὸν διστόμφ μαχαίρᾳ τὴν ἔνδον οἰκονομίαν ἀφειδῶς κατὰτέμνειν αὐτοῦ. Εἶτα φάρμακον ἀλεξίκακον καὶ ἱατρικὴν ἐπίσκεψιν ἐπιζητῶν, καὶ ὧδε κάκεῖσε οἱ περὶ αὐτὸν ἐπιτρέχοντες, λύσις τῆς συμφορᾶς ἦν οὐδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ἐπίδοσις μᾶλλον καὶ ἐπίτασις ἐπὶ τὸ χεῖρον αὐξάνουσα. Εἶτα αἰσθόμενος τὴν εἰς τὸν ἅγιον πλεονεξίαν καὶ μοχθηρίαν καὶ παράνοιαν μεταστέλλεται τῷ γέροντι τῷ ἡγουμένῳ μετὰ καὶ ἁγίου ἐλαίου καὶ τῆς τοῦ ἁγίου εἰκόνας· ὃς ἐλθὼν καὶ ὑφαλείψας αὐτὸν καὶ τὴν ἁγίαν εἰκόνα τούτῳ προστεθηκῶς, ἐξέπνευσε ταχινώτερον τῆς αὐτοῦ ἀπονοίας καὶ μοχθηρίας καὶ πλεονεξίας τέλος ἐπάξιον εὐρηκῶς.

Ὅσον δὲ κατὰ πνευμάτων ἀκαθάρτων εἶχε τὸ κράτος καὶ ὅσους τῆς τῶν δαιμόνων ἔλυσε τυραννίδος καὶ ὅσους ἐκ ποικίλων ἐθεράπευσε νοσημάτων, «οὐ χρεῖαν

ἔχω γράφειν» κατὰ μέρος· ἀρκεῖ γὰρ καὶ ταῦτα τοῖς βουλομένοις μαθεῖν, ὡς καὶ ἀπὸ κρασπέδου ὄλον τὸ ὕφασμα καὶ ὡς ἀπὸ μικρᾶς γεύσεως τοῦ πολλοῦ εἴδους τὴν ποιότητα.

Σὺ δέ, ὦ πατέρων πάτερ καὶ ἱεραρχῶν ἐγκαλλώπισμα, Ἀρκάδιε πανόλβιε, ἐργάτα τοῦ Χριστοῦ ἀμπελῶνος καὶ οἰκονόμε τῶν αὐτοῦ μυστηρίων καὶ ἄνερ ἐπιθυμιῶν, ὑπόδεξαί μου τὴν πενιχρὰν πρὸς σὲ τοῦ λόγου προσαγωγὴν, ὡς ὁ Δεσπότης τὰ τῆς χήρας δύο λεπτά, ἅτε μηδὲν πλέον εὐπορούσης ἐκεῖνης τότε, μηδὲ ἡμῶν νῦν περὶ τὴν πρὸς σὲ ἡμῶν προσφορὰν· καὶ ὡσπερ ἐγὼ μνησθεὶς ἐμνημόνευσά σου τὸ κατὰ δύναμιν, οὕτως καὶ αὐτὸς μνήσθητί μου πρὸς τὸν Δεσπότην ἐν τῇ ἐνδόξῳ σου μνήμῃ, εἰ καὶ χρεῖαν οὐκ ἔχεις τῆς ἡμετέρας μνείας καὶ μάλα δικαίως· ἀπόδεξαί μου τὴν εὐγνωμοσύνην, ὅτι καὶ μὴ χρῆζοντός σου προσήγαγόν σοι τὸ κατὰ δύναμιν. Καὶ τί ἂν εἶχον ποιῆσαι λοιπόν, εἰ ἔχρηζες, κἀγὼ πλεῖον ἐχώρουν πρὸς χορηγίαν; ἐμοῦ δὲ χρῆζοντος καὶ πάνυ τῆς σῆς μνείας ἐνώπιον τοῦ Δεσπότη, πόσον ἂν σε περὶ ταύτης σπουδάσαι προσήκει; Σοῦ γὰρ λυθέντος τοῦ δεσμοῦ τῆς σαρκὸς καὶ τῆς τοῦ βίου ἐξορίας ἀπαλλαγέντος καὶ χωρήσαντος πρὸς τὸν Δεσπότην καὶ γαλήνης περιτυχόντος καὶ ἀχειμάστου λιμένος εἴσω χωρήσαντος, ῥάδια κέκτησαι πάντα καὶ ἄσινῃ. Ἡμεῖς δὲ καθόλου καθυστερούμεθα τούτων ἀπάντων, ὡς τῷ βίῳ τῷ μοχθηρῷ τούτῳ καὶ τῷ σαρκίῳ περινοστοῦντες καὶ συμπλεκόμενοι καὶ προσπαλαίοντες καὶ προσεδρεύοντες καταπίπτομεν· σοῦ δὲ μνημονεύσαντος καὶ λιτανεύσαντος ὑπὲρ ἡμῶν τῷ Δεσπότη τῶν ὄλων, πάντως τὴν κατὰ τούτων ἡμῖν ὡς πλουσιπάροχος νίκην ἐπιβραβεύσοι καὶ χάριν ὁμολογήσαντες τῇ ταχινή σου πρεσβείᾳ τῷ δοξάσαντι ἅμα τῷ δοξασθέντι δοξάσωμεν ἀξιοχρέως, ὅτι αὐτῷ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ὁ δίκαιος Ἐζεκίας ὁ βασιλεὺς, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

Εἰ δακρῦσας ἦν Ἐζεκίας, ὡς πάλαι,
Ζωῆς ἂν ἄλλην εὔρε προσθήκην πάλαι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς ἀγίας Ἄννης, τῆς θυγατρὸς Φανουήλ.

Στίχοι

Οὐ γῆς ἀπῆρεν ἡ Φανουήλ θυγάτηρ,
Ἐως ἐφ' αὐτῆς εἶδε τὸν Θεὸν βρέφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἀγίου μάρτυρος Ἀκακίου τοῦ νέου.

Στίχοι

Τράχηλον Ἀκάκιος ἐκτιμηθεὶς ξίφει,
Ψυχῆς τὸ λευκὸν μηνύων, βλύζει γάλα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Οἱ ἅγιοι Τριάκοντα τρεῖς μάρτυρες, οἱ ἐξ Ἑρακλείας, ἐν Νικομηδείᾳ, πυρὶ τελειοῦνται.

Στίχοι

Καὶ τὸ βρέμον πῦρ τοῖς ἀθληταῖς Κυρίου,
Ὡς ὄμβρος ἐπ' ἄγρωστιν ἦν τὸ Μωσέως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἱερομάρτυρος καὶ θαυματουργοῦ Δάμωνος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς ὁσίας Ἀναστασίας τῆς πατρικίας.

Στίχοι

Ἡ πατρικία πάντα λιποῦσα τάδε,
Πάντων κατέστη κυρία ἐν τῷ πόλῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Μωσέως τοῦ Αἰθίοπος.

Στίχοι

Φήσεις τὸ ῥητὸν καὶ θανών, Μωσῆ μέλα:
«Ἄνθρωπος ὄψιν, καὶ θεὸς τὴν καρδίαν».

Θάψαν ἐν εἰκάδι Μωσῆν ὀγδόῃ Αἰθιοπῆα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Σύναξις τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, πέραν ἐν Πιννουλόφῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν ἀγίων ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, καὶ τῶν ἀγίων μαρτύρων Διομήδους καὶ Λαυρεντίου, καὶ τῶν ἀγίων Τεσσαράκοντα. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ νέῳ Παλατίῳ.

Στίχοι

Ποία σε γλῶσσα βροτῶν ὑμνήσει Πέτρε,
Ὅνπερ ὁ Κτίστης ἐμακάρισε πάντων;

Πάντα ἰσχύων τῇ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ,
Τὸν κόσμον ἅπαντ' ἀνεκαίνισας Παῦλε.

Διττοῖς ἀθληταῖς προσδεθεῖσι πλατάνῳ,
Ταθέντα τόξα, πλατάνου κενοὶ ψόφοι.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'

Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Σπείρων πάντοτε, ἐν δάκρυσιν Ἀρκάδιε, καρπὸν πολύφορον, ἤνεγκας ἀρχιερεῦ, Κυρίῳ γηθόμενος, ᾧ ἀφιέρωσας, πολιτείας σου, πᾶσαν ἰκμάδα ὅσιν, Ἀρσινόης ποιμενάρχα.

Τιμιώτατε, Ἀρκάδιε κατηύθυνας, σοφῶς πρὸς ἔπαλξιν, τῶν οὐρανῶν παμφαῆ, τὴν ἔλλογον ποιμνὴν σου, καὶ πρὸς σκηνώματα, πόλου ἄφθαρτα, οὓς ἐνουθέτεις λόγοις σου, θεοσόφοις ἱεράρχα.

Γλαστήριον, Ἀρκάδιε τῆς ποιμνῆς σου, ὑπάρχων ἔνθερμον, καὶ τῶν ὕμνούντων ἀεί, πανόσιε ἄμεσον, Χριστὸν ἰλέωσαι, τοῖς τιμῶσί σου, ποιμαντικὰ παλαίσματα, καὶ σεμνήν σου πολιτείαν.

Θεοτοκίον

Μητροπάρθενε, Θεογεννήτορ Δέσποινα, τῆ ἀντιλήψει σου, καὶ ταχινῆ ἀρωγῆ, προσφεύγομεν πάντοτε, ἐν βίου κλύδωσιν, ἀνακράζοντες· Χαῖρε ἡμῶν ἢ ἄμεσος, ἐν κινδύνοις προστασία.

ᾠδὴ η'

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ κυρίῳ.

Ως θεοσεβείας μυροθήκη, εὐώδη Θεοσεβίου τὸν ἀυτάδελφον, τοῦ ὀσίου μέλομεν, σὲ λαμπρὲ Ἀρκάδιε, Κυπρίων τὰ συστήματα, καὶ ἡ ὀμήγουρις, πιστῶν τῆς Ἀρσινόης τρισμάκαρ, ἐξαιρέτως πάτερ, ἧς ὄφθης ποιμενάρχης.

Πνεύματος δοχεῖον τοῦ ἀγίου, Ἀρκάδιε χρυσοστόλιστον καὶ πρόβολος, ἀρετῆς καὶ νήψεως, ὄφθης ἱερώτατε, τῆς Ἀρσινόης πρόεδρε· διὸ τὴν μνήμην σου, τὴν θεῖαν ἐορτάζοντες πόθῳ, σὲ ὕμνολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ασμασι τιμῶντές σε καὶ ὕμνοις, Ἀρκάδιε ἱεράρχην ὡς θεϊότατον, πόθῳ δυσωποῦμέν σε· τὸν Χριστὸν ἰλέωσαι, ἡμῖν σε μακαρίζουσιν, ὡς εὐσυμπάθητον, ἐπόπτην Ἀρσινόης καὶ ῥύστην, ἐκ δεινῶν κινδύνων, τῶν σοὶ καταφευγόντων.

Θεοτοκίον

Τείχισον ἡμᾶς Θεοῦ ἀγγέλοις, Υἱοῦ σου τοῦ εὐϊλάτου Μητροπάρθενε, ἵνα φυλαττόμενοι, ὑπ' αὐτῶν φρουρούμενοι, παρεμβολῆ Παντάνασσα, αὐτῶν καὶ πάντοτε, σκεπόμενοι εἰς γνώσεως θείας, φθάσωμεν καὶ δόμων, ἐπουρανίων ὕψος.

ᾠδὴ θ'

Ἄπας γηγενῆς.

Ενδυσον ἡμᾶς, χιτῶνα Ἀρκάδιε, ἀγαλλιάσεως, καὶ λαμπρὸν ἱμάτιον, τῆς αἰδίου μακαριότητος, τοὺς νῦν τελούντας μνήμην σου, τὴν ἀεισέβαστον, καὶ ζητοῦντας, τὰς θερμὰς πρεσβείας σου, πρὸς Χριστὸν μόνον σφῆζειν δυνάμενον.

Ρῦσαι χαλεπῶν, κινδύνων καὶ θλίψεων, σεπτὲ Ἀρκάδιε, Κύπρον τὴν τιμῶσάν σε, καὶ ἐξαιρέτως λαὸν φιλόχριστον, τῆς Ἀρσινόης ὄλβιε, ἧς θεοπρόβλητος, ἱεράρχης, πάτερ ἐχρημάτισας, καὶ ποιμὴν ἱερὸς καὶ θεϊότατος.

Ασμασι φαιδροῖς, τὴν πάντιμον μνήμην σου, ἀπανηγυρίζομεν, θαυμαστὲ Ἀρκάδιε, καὶ σὲ τιμῶμεν ὠδαῖς εὐσχήμοσιν, ὡς ἱατρὸν ἀνάργυρον, καὶ ῥύστην τάχιστον, τῶν νοσοῦντων, καὶ στενόντων πάντοτε, ἀλγεινῶς ἱεράρχα θεσπέσιε.

Θεοτοκίον

Χαῖρε τῶν πιστῶν, θερμὸν καταφύγιον, Θεογεννήτρια, χαῖρε παραμύθιον, τῶν θλιβομένων καὶ ὕδωρ ἄφθονον, ἀγιασμοῦ τῶν δούλων σου, οὓς ῥύης τάχιστα, πάσης βλάβης, ζοφερᾶς στενώσεως, καὶ δεινῆς ἐπηρείας τοῦ ὄφους.

Ἐξαποστειλάριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Γεραρχῶν ἀρχέτυπον, θεοειδῶν Ἀρκάδιε, τῆς Ἀρσινόης κοσμητορ, καὶ νήσου Κύπρου ἀκέστορ, ἐπάκουσον δεήσεων, ἡμῶν μακαριζόντων σε, καὶ πέμψον εὐλογίαν σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πόνους, τῆς θεαυγοῦς ποιμασίας.

Θεοτοκίον

Χριστιανῶν διάσωσμα, εὐλογημένη Δέσποινα, χρυσελεοῦσα Παρθένε, μονογενοῦς σου ἐλέη, Υἱοῦ ἡμῖν κατάπεμψον, σὲ πόθῳ μακαρίζουσιν, ὡς παρθενίας σκῆνωμα, καὶ ταχινῆς προστασίας, ἐν πειρασμοῖς θεῖαν ῥύστιν.

Εἰς τοὺς Αἴνους

Ἰστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια

Ἦχος πλ. δ' Ὠ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Πάτερ ἱερὲ Ἀρκάδιε, Μελάνδρας γόνε σεπτέ, Ἀρσινόης ἀνάστημα, γεραρὸν καὶ σέμνωμα, Ἐκκλησίας τοῦ Κτίσαντος· σῆ πολιτεία, τῆ ἀγγελόφρονη, καὶ ποιμασία, λαμπρᾷ ὁμόζηλος, ὄφθης πανάριστε, τῶν ἀύλων τάξεων καὶ ἀρετῆς, ψυχροτρόφου σύναυλος, θεομακάριστε.

Πάτερ θεαυγὲς Ἀρκάδιε, ὁ ἠσυχίαν φιλῶν, καὶ ποθῶν τῷ Παντάνακτι, ὁμιλεῖν ἀείποτε, μόνος σπήλαιον ὄκησας, σμικρὸν ὁ πόνων, ἀρίστων ἐδειξας, καὶ σῶν ἀγώνων, λαμπρὸν ἀνάκτορον, θεοφορούμενε, Ἀρσινόης πάνσεπτε ἀρχιερεῦ, ὁ ἰθύνας ποιμήνην σου, σοφῶς πρὸς θέωσιν.

Μάκαρ Ἀρσινόης πρόεδρε, ὀλέτα αἰρετικῶν, θεοφόρε Ἀρκάδιε, τῆς σοφίας σύνοικε, ἐκ τῆς ποιμήνης σου ἤλασας, προβατοσχήμους, λύκους ἀοίδιμε, καὶ τοὺς σουὺς ἄρνας, σοφῶς κατηύθυνας, πρὸς ὀλοκλήρωσιν, ἀρετῆς καὶ ἄληκτον, ἐν οὐρανοῖς, βιοτὴν διδάγμασι, καὶ νουθεσίαις σου.

Μνήμην τὴν σεπτὴν σου σήμερον, τῶν φιλεμῶν χοροῖ, ἐκτελοῦντες γηθόμενοι, θαυμαστὲ Ἀρκάδιε, Ἀρσινόης ἀλάνθαστε, ποιμὴν ὑμνοῦμεν, σὰ κατορθώματα, καὶ ἐγκωμίους, τὴν ποιμασίαν σου, στέφομεν ὅσιε, δι' ἧς πλῆθος ἰθύνας πρὸς οὐρανῶν, δόμους καὶ σκηνώματα, αἰδιότητος.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Δεῦτε φωναῖς αἰσῖαις ἐγκωμιάσωμεν, Ἀρσινόης ἀρχιποίμενα τὸν πανιερώτατον, Ἀρκάδιον, τὸν ἄνδρα ἐπιθυμιῶν, τὸν κεχαριτωμένον, καὶ αὐτῷ μεγαλοφώνως ἐκβοήσωμεν· ἰατρὲ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων σῆς ἐλλόγου ἀγέλης, καὶ πάντων τῶν σπενδόντων ταῖς ἰκεσίαις σου, ἐπίσκεψε τὰς ἀσθενούσας ἡμῶν καρδίας, καὶ ῥῦσαι δυσθυμίας καὶ λυπηρῶν τοὺς σὲ μακαρίζοντας.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένη, καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρηκτον, τὴν ἀρραγῆ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις



ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοί, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἱεράρχου ἡ γ' καὶ ἡ ζ' ᾠδή.

Ὁ Ἀπόστολος

Προκείμενον, Ἦχος α' (Ψαλμ. μη')

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Στίχ. Ἀκούσατε ταῦτα, πάντα τὰ ἔθνη, ἐνωτίσαθε πάντες οἱ κατοικοῦντες τὴν οἰκουμένην.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου
τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ζ' 26-28, ἡ 1-2)

Α'δελφοί, τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεὺς, ὁσῖος, ἄκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν γενόμενος, ὃς οὐκ ἔχει καθ' ἡμέραν ἀνάγκην, ὡσπερ οἱ ἀρχιερεῖς, πρότερον ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἀμαρτιῶν θυσίας ἀναφέρειν, ἔπειτα τῶν τοῦ λαοῦ· τοῦτο γὰρ ἐποίησεν ἐφάπαξ ἑαυτὸν ἀνεπένγκας. Ὁ νόμος γὰρ ἀνθρώπους καθίστησιν ἀρχιερεῖς ἔχοντας ἀσθένειαν, ὁ λόγος δὲ τῆς ὀρκωμοσίας τῆς μετὰ τὸν νόμον, υἱὸν εἰς τὸν αἰῶνα τετελειωμένον.

Κεφάλαιον δὲ ἐπὶ τοῖς λεγομένοις, τοιοῦτον ἔχομεν ἀρχιερέα, ὃς ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης ἐν τοῖς οὐρανοῖς, τῶν ἀγίων λειτουργὸς καὶ τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, ἣν ἔπηξεν ὁ Κύριος, καὶ οὐκ ἄνθρωπος.

Ἀλληλουῖα (γ'), Ἦχος β' (Ψαλμ. λς')

Στίχ. Στόμα δικαίου μελετήσεται σοφίαν, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ λαλήσει κρίσιν.

Ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ, καὶ οὐχ ὑποσκελισθήσεται τὰ διαβήματα αὐτοῦ.

Τὸ Εὐαγγέλιον

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην

(Κεφ. ι' 9-16)

(Ζῆτει εἰς τὴν Λειτουργίαν τῆς ΙΓ' Νοεμβρίου)

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ, σωθήσεται, καὶ εἰσελεύσεται καὶ ἐξελεύσεται, καὶ νομὴν εὐρήσει...

Κοινωνικὸν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.

Ἄλληλούϊα.



Μεγαλυνάριον

Σύνοικε σοφίας καὶ ἀρετῆς, γῆς ὀπῶν οἰκῆτορ,
Ἄρσινόης τὴν λογικὴν, ἴθυνας ἀγέλην, νομᾶς
πρὸς σωτηρίου, Ἀρκάδιε θεόφρον, Κύπρου διά-
κοσμε.

Ἄτερον

Χαίροις θεῖε πρόβολε ἀρετῆς, Κύπρου νήσου
εὖχος, Ἄρσινόης φῶς τηλαυγές· χαίροις φω-
τοφόρων, ἱεραρχῶν φαιδρότης, Ἀρκάδιε θαυμά-
των, κρήνη πολύρρυτε.

Δίστιχον

Γεωργίου, ἀρχιποίμενος, ὀτρύνσει,
Πάφου, Ἀρκάδιον ἦσε Χαραλάμπης.



ΠΗΓΑΙ ΚΑΙ ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ

1. Πηγαι

α) Χειρόγραφος παράδοσις

Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη Παρισίων, χειρόγραφος κῶδιξ *Paris. gr.* 1189, περγαμηνός, τέλη IB' - ἀρχαὶ ΙΓ' αἰῶνος, 330X240 χιλ., φφ. 114v-117v, 103-104v, 118v-122: Νεοφύτου πρεσβυτέρου μοναχοῦ καὶ ἐγκλείστου, Ἐγκώμιον εἰς τὸν βίον καὶ εἰς τὰ θαύματα τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἀρκαδίου ἐπισκόπου πόλεως Ἀρσινόης.

Βιβλιογραφία περὶ τοῦ χειρογράφου:

H. Delehaye, "Saints de Chypre", *Analecta Bollandiana* 26 (1907), σσ. 197-207.

Ἰ. Χατζηγιάννου, Ἱστορία καὶ ἔργα Νεοφύτου Πρεσβυτέρου Μοναχοῦ καὶ Ἐγκλείστου, Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ 1914, σσ. 280-299.

A. Ehrhard, *Überlieferung und Bestand der Hagiographischen und Homiletischen Literatur der Griechischen Kirche*, τόμ. III, Leipzig 1939, σσ. 681-682.

F. Halkin, *Manuscripts Grecs de Paris Inventaire Hagiographique*, Βρυξέλλαι 1968, σσ. 136-137.

C. N. Constantinides and R. Brownning, *Dated Greek Manuscripts from Cyprus to the year 1570*, Λευκωσία 1993, σσ. 106, 107.

Ἱερᾶς Βασιλικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς μονῆς Ἀγίου Νεοφύτου, Ἀγίου Νεοφύτου τοῦ ἐγκλείστου, Συγγράμματα, τόμ. Γ', Πανηγυρικὴ Α', Πάφος 1999, σσ. 1-51, 302-316.

β) Ἐντυποι ἐκδόσεις

1. Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Συναξαριστῆς τῶν δώδεκα μηνῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ, τόμ. Β', Ἀθήνησι 1868, σσ. 346-347.

2. H. Delehaye, *Synaxarium Ecclesiae Constantinopolitanae e codice Sirmondiano, Propylaeum ad Acta Sanctorum Novembris*, Βρυξέλλαι 1902, σσ. 929-932.

3. Μηναιὸν τοῦ Αὐγούστου (ἔκδ. Π. Π. Παρασκευόπουλος), Ἐν Ἀθήναις 1904, σσ. 144-147.

4. Μηναιὸν τοῦ Αὐγούστου (ἐπιστάσις Γεωργίου Γεγλέ, ἔκδ. Μιχαὴλ Σαλίβερος), Ἀθήναι ἄ. ἔ., σσ. 198-203.

5. Μηναιὸν τοῦ Αὐγούστου (ἔκδ. «Τὸ Φῶς»), Ἐν Ἀθήναις 1961, σσ. 266-271.

6. J. Mateos, *Le Typicon de la Grande Église*, τόμ. I, Ρώμη 1962, σσ. 384-386.

7. Ὡρολόγιον τὸ Μέγα (ἔκδ. «Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος»), Ἐν Ἀθήναις 1986, σσ. 436-437.

8. Μηναιὸν τοῦ Αὐγούστου (ἔκδ. «Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος»), Ἐν Ἀθήναις 1989, σσ. 149-152.

9. Μέγας καὶ ἱερός Συνέκδημος Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ (ἔκδ. «Ἀστήρ»), Ἀθήναι 1989, σ. 804.

10. Macaire hiéromoine de Simonos-Petras, *Le Synaxaire, Vies des Saints de l'Église Orthodoxe*, tome cinquième, Juillet Août, Θεσσαλονίκη 1996, σσ. 539-551.

11. Θεοφιλ. Χωρεπισκόπου Ἀρσινόης κ. Γεωργίου, Ὁ Ἅγιος Ἀρκάδιος, Ἐπίσκοπος Ἀρσινόης, Ἐν Παφιακῇ Ἐκκλησίᾳ, Πτυχὲς ἀπὸ τὴν ἱστορία καὶ τὸ ἀγιολογίό της, Πάφος 2003, σσ. 34-39.

γ) Ἡ παροῦσα ἐκδοσις

Ἡ ἀκολουθία τοῦ ἀγίου πατρὸς ἡμῶν Ἀρκαδίου, ἐπισκόπου Ἀρσινόης, συνετέθη ὑπὸ τοῦ ὑμνογράφου δρος Χαραλάμπους Μ. Μπούσια τὸ ἔτος 2007, φιλαγίῳ μερίμνῃ τοῦ πανιερωτάτου Μητροπολίτου Πάφου κ. Γεωργίου καὶ παρεχωρήθη εἰς τὰ «Κύπρια Μηναιᾶ» πρὸς δημοσίευσιν. Ὁ ἅγιος Ἀρκάδιος ἐκοιμήθη τῇ ΚΘ' τοῦ μηνὸς Αὐγούστου, ἡμέραν μνήμης τῆς ἀποτομῆς τῆς τιμίας Κεφαλῆς τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἡ μνήμη τοῦ ἀγίου Ἀρκαδίου μετατίθεται τῇ προτεραίᾳ, ΚΗ' Αὐγούστου.

Ἡ σύνθεσις τῆς ἀκολουθίας ἐβασίσθη ἐπὶ τοῦ εἰς τὴν Α' Μειζοτέραν Πανηγυρικῆν, Ἐγκωμίου τοῦ ὀσίου πατρὸς ἡμῶν Νεοφύτου πρεσβυτέρου μοναχοῦ καὶ ἐγκλείστου, εἰς τὸν βίον καὶ εἰς τὰ θαύματα τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἀρκαδίου ἐπισκόπου πόλεως Ἀρσινόης. Τὸ εἰς τὴν ἀκολουθίαν δημοσιευόμενον Ἐγκώμιον, ἀποτελεῖ σύγκρισιν τοῦ κειμένου τοῦ πρωτογράφου κώδικος, *Parisinus graecus* 1189, φφ. 114-117v, 103-104v, 118v-122, καὶ τοῦ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Βασιλικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς μονῆς Ἀγίου Νεοφύτου ἐκδοθέντος κειμένου, ἐν Ἀγίου Νεοφύτου τοῦ Ἐγκλείστου, Συγγράμματα τόμ. Γ',

Πανηγυρική Α', Πάφος 1999, σσ. 302-316.

Εἰς τὴν ἐν τοῖς «Κυπρίοις Μηναιοῖς» ἔκδοσιν τοῦ Ἐγκωμίου τοῦ Ἁγίου Ἀρκαδίου, προστίθεται ἐν τῷ κειμένῳ τὸ ἐν τῇ ἄνω ὠα τοῦ φ. 120, ἐξοβελισθὲν διὰ χειρὸς τοῦ ὀσίου Νεοφύτου τοῦ Ἐγκλείστου ῥῆμα μεταίρεται, ὡς ἀκολούθως: φ. 120: ... Αὐγούστῳ μηνὶ τῇ ἐννάτῃ καὶ εἰκοστῇ μεταίρεται... Ὡσαύτως δημοσιεύεται εἰς τὸ τέλος τοῦ Ἐγκωμίου, ἢ ἀναφορὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Υἱοῦ, εἰς τὴν δοξολογικὴν φράσιν: φ. 122: ... τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι... Τὰ ἀνωτέρω δημοσιεύονται ὡς καταγράφονται εἰς τὸν κώδικα *Parisinus graecus* 1189, καὶ ὡς παραλειπόμενα εἰς τὴν ἔκδοσιν τῆς Ἱ. Μονῆς ἁγίου Νεοφύτου, Συγγράμματα, τόμ. Γ', σσ. 313, 316.

δ) Βίοι - Συναξάρια - Ἐγκώμια

1. Νεοφύτου πρεσβυτέρου μοναχοῦ καὶ ἐγκλείστου, ἐγκώμιον εἰς τὸν βίον καὶ εἰς τὰ θαύματα τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἀρκαδίου ἐπισκόπου πόλεως Ἀρσινόης, Ἐν Η. Delehaye, "Saints de Chypre", *Analecta Bollandiana* 26 (1907), σσ. 190, 191, 197-207, 255, 267, 285, 286, 287.

2. Νεοφύτου πρεσβυτέρου μοναχοῦ καὶ ἐγκλείστου, ἐγκώμιον εἰς τὸν βίον καὶ εἰς τὰ θαύματα τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἀρκαδίου ἐπισκόπου πόλεως Ἀρσινόης, Ἐν Ἰωάννου Χ. Χατζηγιάννου, Ἱστορία καὶ ἔργα Νεοφύτου Πρεσβυτέρου Μοναχοῦ καὶ Ἐγκλείστου, Ἐν Ἀλεξανδρεία 1914, σσ. 280-299.

3. R.M. Dawkins, *Leontios Makhairas, Recital concerning the Sweet Land of Cyprus entitled 'Chronicle'*, Oxford 1932, vol. I, σσ. 28-29, vol. II, σ. 55.

4. Σωφρονίου Εὐστρατιάδου πρ. Λεοντοπόλεως, Ἁγιολόγιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, 1935 (ἔκδ. «Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος»), σ. 56.

5. Ἰωάννου μοναχοῦ Ἀγιορείτου, Βίοι τῶν ἐν Κύπρῳ Ἁγίων, μετὰ Χαιρετισμῶν, Κύπρος 1952, σ. 22.

6. Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ.κ. Μακαρίου Γ', Κύπρος, ἡ ἁγία νῆσος, Ἀθῆναι 1968, σ. 10, Λευκωσία 1997, σσ. 14-15.

7. Ἀκολουθία τῶν ἐν Κύπρῳ Ἁγίων, ἔκδ. α' Λευκωσία 1972, σσ. 11, 15, ἔκδ. β' Κύπρος 1988, σσ. 34, 35, 60, 87, 117, 154, ἔκδ. γ' Κύπρος 2003, σσ. 45, 46, 55, 68, 81, 101.

8. Παπασταύρου Παπαγαθαγγέλου, Μορφὲς ποῦ ἁγίασαν τὴν Κύπρον, ἔκδ. δ' Λευκωσία 1988, σσ. 496-502, ἔκδ. ε' Λευκωσία 1998, σσ. 484-489, 588.

9. Macaire hiéromoine de Simonos-Petras, *Le Synaxaire, Vies des Saints de l'Église Orthodoxe, tome cinquième, Juillet Août*, Θεσσαλονίκη 1996, σσ. 555-556.

10. Νεοφύτου πρεσβυτέρου μοναχοῦ καὶ ἐγκλείστου, Ἐγκώμιον εἰς τὸν βίον καὶ εἰς τὰ θαύματα τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἀρκαδίου ἐπισκόπου πόλεως Ἀρσινόης, ἐν Ἁγίου Νεοφύτου τοῦ Ἐγκλείστου, Συγγράμματα, τόμ. Γ', Πανηγυρική Α', Ἐκδοση Ἱερᾶς Βασιλικῆς καὶ Σταυρο-

πηγιακῆς Μονῆς Ἁγίου Νεοφύτου, Πάφος 1999, σσ. 1, 17-18, 31-34, 302-316.

11. Θεοφιλεστάτου Χωρεπισκόπου Ἀρσινόης κ. Γεωργίου, Ὁ Ἅγιος Ἀρκαδῖος, Ἐπίσκοπος Ἀρσινόης, Ἐν Παφιακῇ Ἐκκλησίᾳ, Πτυχὲς ἀπὸ τὴν ἱστορία καὶ τὸ ἀγιολογίό της, Πάφος 2003, σσ. 34-39.

2. Βοηθήματα

α) Μελέται

1. Ἀρχιμανδρίτου Κυπριανοῦ, Ἱστορία χρονολογικὴ τῆς νήσου Κύπρου, Ἐνετίησιν 1788, σ. 391, Λευκωσία 1902, σ. 582, Λευκωσία 1933, σ. 576, Λευκωσία 1971 (ἀνατύπωσις ἔκδ. 1788), σ. 391.

2. Ἱεροκλέους Γραμματικοῦ, Συνέκδημος, *Migne, Patrologia Graeca* 113 (1864), σσ. 151-152.

3. Κωνσταντίνου Πορφυρογεννήτου, Περὶ θεμάτων, *Migne Patrologia Graeca* 113 (1864), σσ. 103-104.

4. Fl. Bustron, *Historia overo Commentarii de Cipro*, (René de Mas Latrie, *Mélanges Historiques*, V, 1886), Ἀνατύπωσις Κυπριολογικῆ βιβλιοθήκη, ἐκδιδομένη ἐπιμελείᾳ Θεοδώρου Παπαδοπούλλου, 8, Λευκωσία 1998, σ. 33.

5. R. de Mas Latrie, *Chroniques d'Amadi et de Strambaldi, seconde partie, Chronique de Strambaldi*, Παρίσι 1893, σ. 12.

6. J. Hackett, *A History of the Orthodox Church of Cyprus*, Λονδῖνον 1901, σ. 319.

7. Ἰω. Χάκκεττ, Ἱστορία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, κατὰ μετάφρασιν καὶ συμπλήρωσιν Χαρ. Ἱ. Παπαϊωάννου, τόμ. Β', Ἐν Πειραιεῖ 1927, σσ. 176-177.

8. Πρ. Λεοντοπόλεως Σωφρονίου, Τὸ ἀρχαιότερον Τακτικὸν τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, *Νέα Σιών*, 26 (1931), σσ. 556, 561, 567.

9. N. Cappuyns, "Le Synodicon de Chypre au XIIe siècle", *Byzantion*, 10 (1935), σσ. 492, 500.

10. A.H.M. Jones, *The Cities of the Eastern Roman Provinces*, Oxford 1937, σσ. 374, 504.

11. A. Ehrhard, *Überlieferung und Bestand der Hagiographischen und Homiletischen Literatur der Griechischen Kirche*, τόμ. III, Leipzig 1939, σσ. 681-682.

12. Ernest Honigmann, *Le synekdesmos d'Hiérokles et l'opuscule géographique de Georges de Chypre*, Βρυξέλλαι 1939, σσ. 1, 12, 38, 49, 70.

13. George Hill, *A History of Cyprus*, vol. I, Καϊμπριτζ 1940, σσ. 231, 262-263.

14. A. Pertusi, *Constantino Porfirogenito de Thematibus, Studi e Testi* 160, Città del Vaticano 1952, σσ. 59, 80-81.

15. Fr. Halkin, *Bibliotheca Hagiographica Graeca*, τόμ. I. *Subsidia Hagiographica* no 8a, Βρυξέλλαι 1957, σ. 61.

16. Ἰωάννου Π. Τσικνοπούλλου, "Ἅγιοι τῆς Κύπρου, Ὁ Ὅσιος Θεοσέβιος", *Ἀπόστολος Βαρνάβας Μάρτιος*-Ἀπρίλιος 1963, σσ. 80-83, "Ὁ Ὅσιος Ἀρκαδῖος", Μάϊος-

Ιούνιος 1963, σσ. 150-153.

17. Κ. Π. Κύρρη, "Αρκάδιος, Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Κύπρῳ Ἀρσινόης", *Θρησκευτικὴ καὶ Ἠθικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια* 3 (1963), σ. 158.

18. Κ. Π. Κύρρη, "Κυπριακὰ ἀγιολογικὰ καὶ μοναστηριακὰ μελετήματα, Ἀρκάδιος ὁ Ἀρσινόης Ἐπίσκοπος ὁ θαυματουργός", *Κυπριακαὶ Σπουδαὶ* 27 (1963), σσ. 193-210.

19. J. Guillard, "Le Synodicon de l'Orthodoxie: édition et commentaire", *Travaux et Memoires* 2 (1967), σσ. 111, 112, 276.

20. Gustavi Parthey, *Hieroclis Synecdemus et Notitiae Graecae Episcopatum*, Amsterdam 1967, σσ. 55, 93-94.

21. F. Halkin, *Manuscripts Grecs de Paris Inventaire* Ha-
giographique, Βρυξέλλαι 1968, σσ. 136-137.

22. Κώστα Χατζηψάλτη, "Σύμμεκτα περὶ τὴν Βυζαντινὴν Κύπρον", *Κυπριακαὶ Σπουδαὶ* 32 (1968), σσ. 57-64.

23. Ἰωάννου Π. Τσικνοπούλλου, "Χρονολόγησις δράσεως ἐπισκόπων Ἀρσινόης καὶ Πάφου", *Κυπριακαὶ Σπουδαὶ* 34 (1970), σσ. 160, 161, 162, 163, 164, 167, 168, 169, 170, 172, 173, "Μερικὴ συμπλήρωσις τοῦ καταλόγου Ἐπισκόπων Πάφου καὶ Ἀρσινόης", σσ. 184, 185-187.

24. Ἰωάννου Π. Τσικνοπούλλου, Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας Πάφου, Λευκωσία 1971, σσ. 51-52, 73, 188-189, 192-194, 203, 206, 220, 225-227.

25. Jean Darrouzès, *Notitiae episcopatum Ecclesiae Constantinopolitanae*, Παρίσι 1981, σσ. 234, 338.

26. Ἄ. Παυλίδη, "Αρκάδιος Ἀρσινόης", *Μεγάλῃ Κυπριακῇ Ἐγκυκλοπαίδεια* 2 (1985), σ. 291.

27. Ἀνδρέου Ν. Μιτσίδου, Ἡ παρουσία τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου εἰς τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν εἰκόνων, Λευκωσία 1989, σ. 67.

28. Ἄ. Παπαγεωργίου, Ἱερὰ Μητρόπολις Πάφου, Ἱστορία καὶ Τέχνη, Λευκωσία 1996, σσ. 6, 16, 18, 24, 27.

29. André Guillou, Ἱστοριογεωγραφικὴ εἰσαγωγή (Δ'-ΙΒ' αἰών), Ἀνδρέου Μιτσίδου, Τὸ αὐτοκέφαλον τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου, ἐν Βυζαντινῇ Κύπρῳ, Ἱστορία τῆς Κύπρου ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν Θεοδώρου Παπαδοπούλλου, τόμ. Γ', Λευκωσία 2005, σσ. 1, 8, 129, 142-143, 164-165, 432, 444.

6) Ναογραφία

1. Ἀθανασίου Ἄ. Σακελλαρίου, Τὰ Κυπριακὰ, τόμ. Α', Ἐν Ἀθήναις 1890, (ἔκδ. Πολιτιστικοῦ Ἰδρύματος Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ'), Λευκωσία 1991, σσ. 119-125.

2. Σίμου Μενάρδου, "Τοπωνυμικὸν τῆς Κύπρου", *Ἀθηνᾶ* 18 (1905), Τοπωνυμικαὶ καὶ λαογραφικαὶ μελέται,

Δημοσιεύματα Κέντρου Ἐπιστημονικῶν Ἐρευνῶν IV, Λευκωσία 1970, σσ. 4, 25, 33, 88, 96.

3. Cl. D. Cobham, *The Churches and Saints of Cyprus*, Λονδὶνον 1910, σ. 31.

4. Ἰ. Κ. Περισιτιάνη, Γενικὴ Ἱστορία τῆς νήσου Κύπρου, Λευκωσία 1910, (ἐπανεκδοσις μετὰ προλεγομένων Θεοδώρου Παπαδοπούλλου), Λευκωσία 1995, σσ. 429-450.

5. G. Jeffery, *A Description of the Historic Monuments of Cyprus*, Λευκωσία 1918, σσ. 409, 415.

6. R. Gunnis, *Historic Cyprus*, Λονδὶνον 1936, 1947, σσ. 341-342.

7. Ν. Γ. Κυριαζῆ, Τὰ χωρία τῆς Κύπρου, Λάρναξ 1952, σ. 132.

8. Ἀθηνᾶς Ταρσοῦλη, Κύπρος, τόμ. Α', Ἀθῆναι 1955, σσ. 19, 379-381.

9. Ν. Κληρίδη, Χωριά καὶ πολιτεῖες τῆς Κύπρου, Λευκωσία 1961, σ. 163.

10. Κ. Α. Πιλαβάκη, "Συναγωγὴ Κυπριακοῦ τοπωνυμικοῦ ὕλικου", *Κυπριακαὶ Σπουδαὶ* 40 (1976), Παράρτημα σσ. 141-142.

11. Μ. Christodoulou, *A Concise Gazetteer of Cyprus*, Λευκωσία 1982, σσ. 16: Ἀρσινόη, 40: Μελάδεια, Μελάνδρα.

12. Ἄ. Παυλίδη, "Ἀρσινόη, Ἀρσινόη-Μάριον", *Μεγάλῃ Κυπριακῇ Ἐγκυκλοπαίδεια* 2 (1985), σσ. 328-329.

13. Μ. Christodoulou, *A Complete Gazetteer of Cyprus I.*, Λευκωσία 1987, σσ. 180: Ἀρσινόη, 814: Μελάδεια, Μελάνδρα, 1534: Μελάδεια, 1535: Μελάνδρα.

14. Ἄ. Παυλίδη, "Μελάδεια, Μελάνδρα", *Μεγάλῃ Κυπριακῇ Ἐγκυκλοπαίδεια* 9 (1988), σσ. 372-373, 374-375.

15. Gilles Grivaud, *Villages désertés à Chypre (fin XII^e-fin XIX^e siècle)*, Ἰδρυμα Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ', Γραφεῖον Κυπριακῆς Ἱστορίας, Μελέται καὶ Ὑπομνήματα III, Λευκωσία 1998, σσ. 249, 342, 441, 443, 471, 472.

16. Ἱερᾶς Συνόδου Ἐκκλησίας Κύπρου, Ἑορτολόγιον, Τυπικαὶ Διατάξεις Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν 2007, σσ. 353, 513.

γ) Εἰκονογραφία

1. Παπασταύρου Παπαγαθαγγέλου, Μορφές ποὺ ἄγιασαν τὴν Κύπρον, ἔκδ. δ' Λευκωσία 1988, σ. 496, ἔκδ. ε' Λευκωσία 1998, σ. 588.

2. Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πάφου, Παφιακὴ Ἐκκλησία, Πτυχές ἀπὸ τὴν ἱστορία καὶ τὸ ἀγιολογίό της, Πάφος 2003, σ. 35.

